

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากรป่าไม้)

ปริญญา

การจัดการทรัพยากรป่าไม้	การจัดการป่าไม้
-------------------------	-----------------

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่า
ทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

Opinions and Comprehension of Forest Industry Organization Officers on
Thong Pha Phum Plantation Certification, Kanchanaburi Province

นามผู้วิจัย นายยศธร ไตรยศ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิญชัย ดวงสถาพร, วท.ค.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์วิพัทธ์ จินตนา, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์สันติ สุขสอาด, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้
ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

Opinions and Comprehension of Forest Industry Organization Officers
on Thong Pha Phum Plantation Certification, Kanchanaburi Province

โดย

นายยศธร ไตรยศ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากรป่าไม้)

พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ยศธร ไตรยศ 2553: ความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการ
รับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากร
ป่าไม้) สาขาการจัดการทรัพยากรป่าไม้ ภาควิชาการจัดการป่าไม้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขวัญชัย ดวงสถาพร, วท.ด. 66 หน้า

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรม
ป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ พนักงานองค์การ
อุตสาหกรรมป่าไม้ สังกัดสำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจภาคกลาง ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองสวน
ป่าทองผาภูมิ จำนวน 75 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์โดยใช้
หลักการทางสถิติทั้งสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาน

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้มีระดับความเข้าใจต่อการรับรองป่าไม้ใน
ระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 77.30 ซึ่งประเด็นความเข้าใจด้านหลักการเบื้องต้นตามแนวทางของ Forest
Stewardship Council (FSC) อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือมิติด้านสิ่งแวดล้อม และมีมิติด้านเศรษฐกิจตามลำดับ
ส่วนมิติด้านสังคมมีความเข้าใจในระดับปานกลาง .ในส่วนของกรณีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูลพื้นฐานของ
ผู้ตอบแบบสอบถามต่อความเข้าใจในกระบวนการรับรองป่าไม้ พบว่าระดับการศึกษาและตำแหน่งงานมี
ความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%
โดยค่าความเข้มข้นของความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง ในขณะที่ค่าความเข้มข้นของความสัมพันธ์ของตำแหน่ง
งานอยู่ในระดับปานกลาง

พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นต่อกระบวนการรับรองป่าไม้ใน
ระดับที่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 65.30 รองลงมา คือ ไม่แน่ใจ และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 24.00 และ
10.70 ตามลำดับ ด้านความสัมพันธ์ของข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความคิดเห็นในกระบวนการ
รับรองป่าไม้ พบว่าข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติต่อความคิดเห็นใน
กระบวนการรับรองป่าไม้ และในประเด็นของความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงาน
องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ พบว่าไม่มี
ความสัมพันธ์กันทางสถิติเช่นกัน

ลายมือชื่อนิติ

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Yostorn Triyos 2010: Opinions and Comprehension of Forest Industry Organization Officers on Thong Pha Phum Plantation Certification, Kanchanaburi Province. Master of Science (Forest Resource Management), Major Field: Forest Resource Management, Department of Forest Management. Thesis Advisor: Assistant Professor Khwanchai Duangsathaporn, Ph.D. 66 pages.

The objectives of this research were to investigate opinions and comprehension of Forest Industry Organization Officers on Thong Pha Phum Plantation certification in Kanchanaburi province. 75 officers from the Bureau of Economic Tree Extension and Development Central Region (FIO); who has authority to support the plantation certification were selected to interview by using questionnaires. The descriptive and inferential statistics were used for analysis the description and relationship of all variables.

The study showed that FIO officers comprehend on forest certification for 77.30%. In addition, the comprehension on the principle of Forest Stewardship Council (FSC) and environmental and economic dimensions were high level. While social dimension was medium level. The education and work position levels significantly related to the comprehension on forest certification at 95% confidence level. Contingency Coefficient Value between comprehension and education level was high level. While Contingency Coefficient Value between comprehension and work position level was normal level.

Most of the FIO officers agreed with forest certification for 65.30%, while the rest of 24.00% and 10.70% were not sure and highly agree, respectively. However, the relationship between general information of FIO officers and opinion on forest certification were not significantly relate as same as the relationship between opinion and comprehension of FIO's officer who working in Thong Pha Phum Plantation.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยคามอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญชัย ดวงสถาพร ประธานกรรมการที่ปรึกษา และรองศาสตราจารย์ ดร.วิพัทธ์ จินตนา กรรมการร่วม ในการให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนให้ความห่วงใยและปรารถนาดีมาโดยตลอดในการตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณเชิษฐาณ พินุลย์ หัวหน้าสวนป่าทองผาภูมิที่ให้ความร่วมมืออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนพี่ น้องและเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจ ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่ผู้วิจัยจนสามารถทำงานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยหวังว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาต่อไป ส่วนข้อบกพร่องผู้วิจัยขอรับผิดชอบและขออภัยไว้ ณ ที่นี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา มารดา ตลอดจนครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ยศธร ไตรยศ
กันยายน 2553

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ย(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(6)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์	3
การตรวจเอกสาร	4
อุปกรณ์และวิธีการ	24
อุปกรณ์	24
วิธีการ	24
ผลและวิจารณ์	30
ผล	30
วิจารณ์ผล	51
สรุปและข้อเสนอแนะ	53
สรุป	53
ข้อเสนอแนะ	54
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	56
ภาคผนวก	59
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	66

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่งงาน อายุงาน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพนักงาน	31
2	ระดับความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี	33
3	ระดับความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในประเด็นต่างๆ	33
4	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	34
5	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	35
6	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพสมรส	36
7	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา	36
8	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	37
9	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน	38

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุงาน	38
11	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้	39
12	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน	40
13	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ตำแหน่งงาน อายุงาน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และระดับในการปฏิบัติงาน	40
14	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้กับระดับความเข้าใจในการรับรองป่าไม้	41
15	ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้กับระดับความเข้าใจในการรับรองป่าไม้	42
16	ระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี	42
17	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	43
18	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	44

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
19	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพสมรส	45
20	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา	45
21	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	46
22	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน	47
23	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุงาน	48
24	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้	49
25	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพนักงาน	50
26	ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ตำแหน่งงาน อายุงาน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
27	ความสัมพันธ์ระหว่างเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานองค์การ อุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่า ทองผาภูมิ	51

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ขั้นตอนในการตรวจรับรองป่าไม้ของ FSC	13
2	ขั้นตอนในการรับรองที่มาของผลิตภัณฑ์	14
3	โครงสร้างการบริหารงานขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้	20

ความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้
ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

Opinions and Comprehension of Forest Industry Organization Officers on
Thong Pha Phum Plantation Certification, Kanchanaburi Province

คำนำ

ปัจจุบันไม้เป็นทรัพยากรที่กำลังได้รับการส่งเสริมให้มีการใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก เนื่องจากปัญหาสภาวะโลกร้อน ทำให้มีการรณรงค์ให้เกิดการใช้ไม้ซึ่งเป็นวัสดุที่มีความสามารถตรึงคาร์บอนไดออกไซด์ในบรรยากาศมากกักเก็บไว้ในเนื้อไม้ได้ดี ทำให้เกิดความต้องการใช้ไม้เพิ่มมากขึ้นทั่วโลก ดังนั้นจึงเป็นโอกาสที่ดีของประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่มีความเหมาะสมในการปลูกสร้างสวนป่าเพื่อการแปรรูปผลผลิตจากไม้และส่งออกผลผลิตที่ได้ในรูปเนื้อไม้ส่งออกเป็นสินค้าไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ซึ่งจะนำมาซึ่งรายได้มหาศาลเข้าประเทศ แต่ทั้งนี้การที่จะสามารถส่งไม้ออกไปขายต่างประเทศได้นั้นจำเป็นต้องมีผลผลิตดังกล่าวต้องมาจากป่าที่ได้รับการรับรองอย่างถูกต้องจากหน่วยงานหรือองค์กรที่มีความน่าเชื่อถือและได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากประเทศคู่ค้าซึ่งในปัจจุบันหันมาให้ความสนใจด้านสิ่งแวดล้อมและการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนกันมากขึ้น

สถานการณ์การรับรองทางป่าไม้ในประเทศไทยนั้นกำลังได้รับความสนใจและผลักดันให้เกิดขึ้นในประเทศไทย เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาไม่สามารถส่งสินค้าหรือผลผลิตที่ทำจากไม้ส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศได้ ซึ่งมีสาเหตุจากการที่สวนป่าที่เป็นแหล่งต้นกำเนิดของผลผลิตเหล่านั้นยังไม่ได้รับการรับรอง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องผลักดันให้เกิดการรับรองทางป่าไม้อย่างแพร่หลายในสวนป่าทั่วประเทศ เพื่อให้ผลผลิตที่ได้นั้นเป็นที่ยอมรับของประเทศคู่ค้าซึ่งจะนำมาซึ่งรายได้เข้าประเทศอย่างมหาศาล

การรับรองทางป่าไม้นั้นมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้เกิดความยั่งยืนสามด้านด้วยกัน คือ การจัดการป่าไม้ที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม การช่วยเหลือสังคมหรือชุมชนในท้องถิ่นให้ได้รับผลประโยชน์จากป่าไม้ในระยะยาว และการจัดการป่าไม้ที่ให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่คุ้มค่า ในการศึกษาครั้งนี้จะมุ่งศึกษาประเด็นทางด้านสังคม ซึ่งเป็นประเด็นที่สำคัญในปัจจุบันที่มุ่งเน้นให้เกิดการจัดการสวนป่าอย่างมีส่วนร่วมจากชุมชน และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวจำเป็นต้อง

ทราบถึงความเข้าใจและความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่สำคัญคือพนักงานที่มีหน้าที่ในการ
ดำเนินการจัดการสวนป่า ดังนั้นการวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเข้าใจใน
เรื่องการรับรองป่าไม้และความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรอง ป่า
ไม้ในระบบของ Forest Stewardship Council หรือ FSC ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า
เป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาในเรื่องของการรับรองป่าไม้ได้อย่างตรงประเด็น

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี
2. ศึกษาความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานและเป็นแนวทางในการวิจัย จากการตรวจสอบเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อและสาระสำคัญออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การรับรองป่าไม้
2. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
3. แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจ
4. เครื่องมือในการวัดความคิดเห็นและความเข้าใจ
5. โครงสร้างการบริหารงานขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้
6. พื้นที่ศึกษา :สวนป่าทองผาภูมิ

การรับรองป่าไม้

ความหมายของการรับรองป่าไม้

การรับรองป่าไม้ คือ การกำหนดมาตรฐานการจัดการป่าไม้ และการตลาดของผลผลิต ตลอดจนการให้ความรู้ความเข้าใจแก่สาธารณชน ทั้งนี้เพื่อเข้ารับการตรวจสอบ และประเมินจากหน่วยงานที่เป็นกลาง เพื่อเป็นที่ยอมรับว่าป่านั้นได้ผ่านการจัดการที่ถูกต้องตามหลักการเพื่อความยั่งยืน ซึ่งการกำหนดมาตรฐานในข้างต้นมีรายละเอียดดังนี้ (Master and Smith, 2001)

ประการแรก ด้านมาตรฐานการจัดการ การรับรองทางป่าไม้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานเพื่อการปฏิบัติในการจัดการป่าไม้ ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก 3 ประการดังนี้

1. มาตรฐานในการรับรองการจัดการระบบนิเวศทั้งหมด รวมไปถึงระบบการเก็บเกี่ยวผลผลิต ซึ่งจะทำให้สามารถอธิบายได้ว่ามีจำนวนต้นไม้อยู่เท่าไร มีชนิดใดบ้าง และมีการกระจายตัวของชั้นอายุอย่างไร ตลอดจนเส้นทางการลำเลียงผลผลิตออกจากป่า และการหามาตรการที่เหมาะสมในการอนุรักษ์ถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทางด้านชีววิทยา พันธุกรรม และความหลากหลายทางชีวภาพ

2. ระบบของผู้ผลิตจะต้องได้รับการวางแผนการจัดการในระยะยาวโดยผู้ที่มีความชำนาญทางด้านทรัพยากร เพื่อให้แน่ใจได้ว่าผู้ประกอบการจะสามารถนำไปประยุกต์ให้เข้ากับมาตรฐานที่สังคมให้การยอมรับได้

3. กระบวนการตรวจสอบเส้นทางของผลิตภัณฑ์ (chain of custody) คือ ขั้นตอนในการติดตามผลผลิตที่ผ่านการรับรอง ซึ่งผลผลิตนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมาจากป่าที่ได้รับการจัดการอย่างยั่งยืน ซึ่งมีที่มาจากตั้งแต่เจ้าของพื้นที่ป่าไปยังโรงเลื่อย พ่อค้าขายส่ง พ่อค้าขายปลีกจนกระทั่งถึงผู้บริโภค

ประการที่สอง ด้านการตลาดของผลผลิต การรับรองเป็นการเพิ่มมูลค่าทางการตลาดให้กับผลผลิต พื้นที่ป่าที่ได้รับการจัดการแล้วจะต้องมีความสอดคล้องกับมาตรฐานความยั่งยืนทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งมาตรฐานดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจากสังคม โดยได้รับการประทับตราที่เป็นสัญลักษณ์ในการรับรองลงบนผลิตภัณฑ์ เช่น การประทับตราดังกล่าวลงบนไม้ซุงที่ได้จากป่าที่ผ่านการรับรอง ซึ่งการที่ผู้ผลิตสามารถประทับตราลงบนผลผลิตของตนเองนั้นทำให้มีข้อได้เปรียบในด้านของราคาผลผลิตที่สูงกว่าผลผลิตที่ไม่ผ่านการรับรอง ในทางกลับกัน ผู้บริโภคจะมีส่วนในการผลักดันให้เกิดการจัดการที่ชุมชนท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์จากเจ้าของพื้นที่ กล่าวคือ ชุมชนท้องถิ่นและผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับส่วนแบ่งจากราคาผลผลิตที่สูงขึ้น และในด้านของสิ่งแวดล้อมที่จะต้องคงไว้ซึ่งความอุดมสมบูรณ์ ทั้งในด้านของแหล่งน้ำที่สะอาด ความสมบูรณ์ทางด้านชีววิทยาและพันธุกรรม ตลอดจนการพึ่งพาอาศัยกันของสิ่งมีชีวิตในบริเวณนั้น

ประการที่สาม ด้านการทำความเข้าใจกับสาธารณชน การรับรองเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจและชี้ให้เห็นถึงความสำคัญในเรื่องการทำให้เกิดความยั่งยืนขึ้นในการจัดการป่าให้กับทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค ซึ่งจะนำไปสู่ผลสำเร็จในการรับรองป่าไม้ควบคู่กันไป

ความเป็นมาของการรับรองป่าไม้

กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช (2550) กล่าวถึงที่มาของการรับรองป่าไม้ไว้ว่า เกิดจากการพัฒนาภายหลังการประชุม UNCED (United Nations Conference on Environment and Development) ที่เมืองริโอเดอจาไนโร ประเทศบราซิล เมื่อวันที่ 3 – 14 มิถุนายนปี ค.ศ. 1992 ซึ่งมีข้อสรุปร่วมกันที่จะให้ความสนใจ 3 ประการหลัก คือ

1. ความหลากหลายทางชีวภาพ (biological diversity)
2. การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (climate change)
3. การป้องกันกระบวนการเกิดทะเลทราย (combat desertification)

โดยได้มีการกำหนดหลักการป่าไม้ขึ้นมา (forest principles) สำหรับเป็นหลักในการนำไปปฏิบัติทั่วโลก ได้จากการประชุมการป่าไม้ของทวีปยุโรป ที่กรุงเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ ในปี ค.ศ. 1993 ได้มีการกำหนดเรื่องหลักเกณฑ์การจัดการป่าไม้แบบยั่งยืนขึ้นมา โดยจะต้องมีการดำเนินการอย่างมีมาตรฐาน และในการนำสินค้าออกจากป่าก็จะต้องดำเนินการในลักษณะการจัดการป่าไม้แบบยั่งยืน รวมทั้งมีแนวความคิดเรื่องการติดฉลากรับรองสินค้าจากไม้ (labelling) และในปีค.ศ. 2000 ประเทศสมาชิกของ ITTO (International Tropical Timber Organization) ได้มีการตกลงกันว่าให้ประเทศสมาชิกเสนอแนวทางในการดำเนินการกำหนดหลักการจัดการป่าไม้แบบยั่งยืนเพื่อจะได้ใช้ในการปฏิบัติต่อไป

จากมุมมองความต้องการที่จะจัดการป่าไม้แบบยั่งยืน (sustainable forest management) ได้แพร่หลายไปทั่วโลก ทำให้องค์กรเอกชนต่างๆ ที่ไม่สามารถเรียกร้องให้รัฐบาลของประเทศต่างๆ ดำเนินการจัดการป่าไม้แบบยั่งยืน ได้รวมตัวกันชักชวนให้ผู้บริโภค เลือกซื้อผลิตภัณฑ์ไม้และกระดาษที่มาจากป่าไม้ที่มีการจัดการแบบยั่งยืน ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้ผู้ผลิตเริ่มหันมาสนใจต่อทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น จึงได้เกิดมิติใหม่ในวงการป่าไม้ของโลก คือ การรับรองทางป่าไม้ (Forest Certification) เพื่อป้องกันรักษาทรัพยากรป่าไม้ทั่วโลก รวมไปถึงการขอความสับสนุนในหมู่ผู้บริโภคและผู้ผลิต และหาข้อยุติเรื่องการรับรองป่าไม้ จึงได้เกิดมีการรวมตัวกันระหว่างตัวแทนองค์กร สิ่งแวดล้อม นักวิชาการป่าไม้ ผู้ค้าไม้ องค์กรชุมชนท้องถิ่น สมาคมป่าชุมชน และสถาบันรับประกันผลผลิตป่าไม้ ร่วมกันจัดตั้งองค์กรที่เรียกว่า Forest Stewardship Council (FSC) ขึ้นมาในเวลาต่อมา

ประเภทของการรับรองป่าไม้

ประเภทของการรับรองป่าไม้สามารถจำแนกออกได้อย่างกว้างๆ เป็น 2 ประเภทตามที่ Perera and Vlosky (2006) กล่าวไว้ ได้แก่

1. การรับรองแบบใช้สมรรถนะเป็นฐาน (performance base) โดยการประเมินจากระดับของการจัดการป่า เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานภายนอก ตัวอย่างองค์กรที่ให้การรับรองโดยยึดหลักเกณฑ์นี้ เช่น The Forest Stewardship Council (FSC) เป็นต้น
2. การรับรองแบบใช้กระบวนการหรือระบบเป็นฐาน (process based) ซึ่งเป็นการรับรองที่มุ่งไปที่ขบวนการรับรอง การพัฒนา วิธีการและ การติดตามประเมินผล ซึ่งแต่ละขั้นตอนต้องผ่านเกณฑ์ของผู้ให้การรับรองนั้นๆ โดยมีแนวคิดว่ามีระบบการจัดการที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จในการดำเนินงาน ซึ่งจะเน้นการประเมินกระบวนการภายในองค์กรหรือบริษัท องค์กรการรับรองที่ยึดหลักเกณฑ์นี้ เช่น ISO 14001 เป็นต้น

ข้อดีและข้อเสียของการรับรองป่าไม้

ข้อดีและข้อเสียในการรับรองป่าไม้มีหลายประการดังที่ Vogt *et al.* (1999) สรุปได้ดังนี้ การรับรองป่าไม้ช่วยให้เกิดความยั่งยืนและพัฒนาความหลากหลายทางชีวภาพให้ดีขึ้น พัฒนาวิธีการและระบบปฏิบัติงานด้านป่าไม้ให้ดีขึ้น เพิ่มความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภคและเพิ่มมูลค่าให้ผลผลิตมีราคาสูงขึ้น ทำให้เกิดภาพลักษณ์ในทางที่ดีแก่องค์กร และทำให้เกิดความเชื่อมั่นและทัศนคติที่ดีในการทำงานแก่ผู้ปฏิบัติงานและลูกค้า ในทางกลับกันการรับรองป่าไม้อาจส่งผลเสียในด้านของการทำให้ต้นทุนในการผลิตสูงขึ้น และอาจก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมสำหรับผู้ค้าขนาดเล็ก เนื่องจากต้องเพิ่มต้นทุนในการผลิตที่มากขึ้น แต่ราคาของสินค้าอาจไม่แตกต่างกับผู้ค้ารายใหญ่

คุณลักษณะของการรับรองป่าไม้ (Main Characteristics)

Upton and Bass (1996) กล่าวถึงคุณลักษณะของการรับรองป่าไม้ไว้ ดังนี้

1. การรับรองป่าไม้ต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ (voluntary)

2. การรับรองป่าไม้ต้องเป็นไปตามหลักวิชาการ (technically consistent)
3. การรับรองป่าไม้ต้องปฏิบัติเป็นมาตรฐานเดียวกัน (non-discriminatory)
4. การรับรองป่าไม้ต้องมีอิสระในการดำเนินงาน (independent)
5. การรับรองป่าไม้ต้องมีความโปร่งใส (transparent)
6. การรับรองป่าไม้ถือเป็นการพัฒนาการตลาดให้ดียิ่งขึ้น (market driven approach)

การรับรองป่าไม้ในประเทศไทย

ปัจจุบันการรับรองป่าไม้ในประเทศไทยส่วนใหญ่ยึดเกณฑ์ของ Forest Stewardship Council (FSC) ซึ่งถือว่าเป็นองค์กรที่เป็นมาตรฐานและได้รับการยอมรับในระดับโลก ในขณะที่เดียวกันประเทศไทยได้มีการพัฒนามาตรฐานขึ้นมาใช้เองภายในประเทศ โดยมีองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เป็นผู้นำในการรับรองป่าไม้ [อ.อ.ป.] และได้มีการกำหนดมาตรฐานการจัดการสวนป่าอย่างยั่งยืนขึ้น

นอกจากนี้ทางสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม [สมอ.] (2547)ยังได้ทำการกำหนดมอก. 14061-2547 ซึ่งเป็นการกำหนดมาตรฐานระบบการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนขึ้นเพื่อเป็นเกณฑ์ ในการพิจารณารับรองระบบการจัดการป่าไม้และเพื่อช่วยให้หน่วยราชการภาคอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการใช้เป็นเกณฑ์ในการดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมและแก้ปัญหาทางการค้า และเพื่อการอนุรักษ์ป่าไม้อย่างมีคุณภาพทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยมีแนวทางมาจากมาตรฐานของ Forest Stewardship Council (FSC) ซึ่งในทางปฏิบัติยังไม่เป็นที่นิยมในหมู่ผู้ประกอบการสวนป่าเท่าที่ควร

ความเป็นมาของ Forest Stewardship Council (FSC)

ความเป็นมาของ FSC Upton and Bass (1996) ได้กล่าวถึงความหมายและที่มาของ Forest Stewardship Council (FSC) ไว้ว่า คือ องค์กรอิสระที่ไม่ต้องการผลตอบแทน ไม่ขึ้นกับหน่วยงานของรัฐบาล และได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยกลุ่มตัวแทนหลายกลุ่มองค์กร เช่น สถาบันสิ่งแวดล้อม กลุ่มค้าไม้ และองค์กรด้านการรับรองด้านผลผลิตด้านป่าไม้จาก 25 ประเทศ

Forest Stewardship Council (FSC) ก่อตั้งขึ้นเพื่อจัดหาลูกค้าที่มีข้อมูลเกี่ยวกับผลผลิตทางป่าไม้ที่เชื่อถือได้ เนื่องจากความกังวลในเรื่องการเสื่อมโทรมทางป่าไม้ ส่งผลให้เกิดความต้องการผลิตภัณฑ์จากป่าที่ได้รับการจัดการที่ดี นำมาซึ่งการใช้ฉลากทางการค้า (trade label) ในผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้อย่างกว้างขวาง และมีการดำเนินการในองค์กรอิสระด้านการรับรองซึ่งก็มีวิธีการที่ต่างกันไป FSC จะช่วยขจัดความสับสนและข้อเรียกร้องที่ไม่เป็นธรรม และทำให้ได้รับการรับรองที่น่าเชื่อถือจากผู้รับรองที่ได้รับการแต่งตั้งซึ่งมีใบรับรองที่แสดงว่าผลิตภัณฑ์ผ่านการผลิตที่ยอมรับร่วมกันตามหลักเกณฑ์ของ FSC และมาตรฐานในระดับชาติและนานาชาติ

จากความต้องการหน่วยงานที่มีความเชื่อถือด้านการรับรองทำให้ชื่อของ Forest Stewardship Council (FSC) ถูกเสนอขึ้นมาในปี ค.ศ. 1990 จากความกังวลของหลายกลุ่มองค์กร เช่น องค์กรสิ่งแวดล้อม องค์กรด้านอุตสาหกรรมไม้ กลุ่มผู้รับรอง และหน่วยงานด้านป่าไม้อื่นๆ ได้มีการประชุมกันที่เมืองวอชิงตัน ดีซี ประเทศสหรัฐอเมริกา ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ.1992 และมีการจัดตั้งคณะกรรมการชั่วคราวเพื่อทำการแก้ไขข้อตกลงและสัญญาต่างๆ FSC รวมตัวและก่อตั้งขึ้นที่เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา ในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ.1993 การประชุมในครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมประชุม 130 คน จาก 25 ประเทศ และได้ทำการเลือกประธานคณะกรรมการบริหาร ซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่บริหารงานของ FSC และพัฒนากฎระเบียบขององค์กรและสมาชิก ตลอดจนหลักการและวิธีการปฏิบัติ

โครงสร้างของคณะกรรมการบริหารของ FSC เป็นโครงสร้างที่มีความสมดุลกันทั้งในด้านของสังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจตลอดจนสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีคณะกรรมการรวมทั้งสิ้น 9 ตำแหน่ง แบ่งออกเป็นคณะกรรมการบริหาร 2 ตำแหน่งที่เป็นตัวแทนองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านของธุรกิจ ซึ่งการทำหน้าที่ต้องมีความเข้มงวดในการคัดเลือกเกณฑ์และบรรทัดฐานในการปฏิบัติงาน เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นอิสระไม่ขึ้นกับหน่วยงานใด และคณะกรรมการบริหารอีก 7 ตำแหน่ง จะเป็นตัวแทนองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านชุมชนของชนพื้นเมือง นิเวศวิทยา สิ่งแวดล้อม และอื่นๆ คณะกรรมการจะมีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 3 ปี สมาชิกของ FSC จะได้รับความช่วยเหลือในการจัดการ (ในบางกรณี อาจทำหน้าที่ในการให้คำปรึกษา)

FSC เปิดกว้างสำหรับทุกหน่วยงานที่มีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับ FSC โดยไม่มีการจำกัดจำนวนสมาชิก ในการประชุมสามัญของสมาชิกจะมีการลงมติในประเด็นที่สำคัญ 2 ด้าน คือ ประเด็นทางด้านเศรษฐกิจ คิดเป็นร้อยละ 25 ของการลงมติทั้งหมด และอีกร้อยละ 75 เป็นประเด็นทางด้านสังคม สิ่งแวดล้อมและอื่นๆ

คณะกรรมการได้กำหนดให้เมืองวาฮากะ ในประเทศเม็กซิโก เป็นสำนักงานใหญ่ของ FSC โดยผ่านกระบวนการเห็นชอบจากผู้อำนวยการบริหาร นอกจากนี้การแก้ไขกฎระเบียบ หลักการและบรรทัดฐานต่างๆจะต้องผ่านการยอมรับจากสมาชิกผู้ก่อตั้งจากการลงคะแนนเสียง ผ่านทางไปรษณีย์ โดยได้รับคะแนนจากสมาชิกผู้มีสิทธิออกเสียงมากกว่าครึ่ง นอกจากนี้ คณะกรรมการจะได้รับมอบอำนาจในการดำเนินงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับ FSC และดำเนินการ แต่งตั้งผู้รับรองต่อไป

เป้าหมายของ FSC

Upton and Bass (1996); Anonymous (2004) กล่าวถึงเป้าหมายของ FSC ไว้ว่า FSC มี เป้าหมายในการแสวงหาป่าที่มีการจัดการที่ดีทั่วโลก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การสนับสนุน ประเมินมูลค่าและออกใบรับรอง ตลอดจนติดตามตรวจสอบคุณภาพของกระบวนการจัดการอย่าง ละเอียด เพื่อแสดงว่าผลผลิตที่ได้นั้นมาจากป่าที่ได้รับการจัดการที่ดี FSC จะไม่ทำการออก ใบรับรองด้วยตัวเอง แต่จะทำการกำหนดมาตรฐานและวิธีปฏิบัติในการรับรองให้กับผู้รับรองที่ ได้รับมอบอำนาจ เพื่อเป็นการส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานในการจัดการป่าไม้ในระดับชาติและ นานาชาติซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ในการรับรอง

ในการแต่งตั้งผู้รับรองนั้น ผู้รับรองจะต้องแสดงให้เห็นว่ามีรูปแบบการปฏิบัติงาน ที่น่าเชื่อถือที่จะนำมาซึ่งการใช้ฉลากในผลิตภัณฑ์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผลิตภัณฑ์นั้นมาจากป่าที่ ได้รับการจัดการที่ถูกต้องตามหลักการของ FSC และเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ FSC จะทำหน้าที่ในการติดตามตรวจสอบการทำงานของผู้ที่ได้รับการรับรองอย่างต่อเนื่องเพื่อ คงไว้ซึ่งความเป็นมาตรฐานในการจัดการที่ดี FSC มีหลักการที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้แน่ใจว่าป่า ทุกประเภทจะได้รับการจัดการในแนวทางดังต่อไปนี้

1. มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม
2. เกิดประโยชน์แก่สังคม
3. เศรษฐกิจดำรงอยู่ได้

มาตรฐานในการรับรองของ FSC (Certification Standard)

Upton and Bass (1996) กล่าวถึงการรับรองป่าไม้วามีการดำเนินการบนพื้นฐานของการประเมิน 3 ด้าน คือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม (social and culture) ด้านสิ่งแวดล้อม (environment) และด้านเศรษฐกิจ (economy) โดยมีการจำแนกออกเป็น 10 หลักการ (principles) โดยที่ในแต่ละหลักการจะมีเกณฑ์ชี้วัด (criteria) ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งหลักการดังกล่าวมีดังนี้

หลักการข้อที่ 1 ความสอดคล้องระหว่างกฎหมายและหลักการต่างๆของ FSC (compliance with laws and FSC principles) การจัดการป่าไม้นี้จะต้องเคารพกฎหมายของประเทศที่ใช้อยู่และยึดถือสัญญาและข้อตกลงระหว่างประเทศนั้นๆ ได้กระทำไว้และต้องสอดคล้องกับหลักการและรายละเอียดของ FSC ทั้งหมด

หลักการข้อที่ 2 สิทธิในการถือครองและการใช้ประโยชน์และความรับผิดชอบ (tenure and use right and responsibilities) สิทธิการถือครองและการใช้ประโยชน์ในที่ดินและทรัพยากรป่าไม้ในระยะยาว จะต้องมีการแสดงการได้มาและดำเนินการตามกฎหมายไว้อย่างชัดเจน

หลักการข้อที่ 3 สิทธิของชนพื้นเมือง (indigenous people right) สิทธิตามกฎหมายและสิทธิตามขนบธรรมเนียมประเพณีของชนพื้นเมือง การเป็นเจ้าของ การใช้ประโยชน์และการจัดการพื้นที่อาณาบริเวณและทรัพยากรต่างๆจะต้องได้รับการยอมรับจากชนพื้นเมือง

หลักการข้อที่ 4 ชุมชนและสิทธิต่างๆของแรงงาน (community and workers right) กระบวนการจัดการป่าไม้นี้จะต้องจรรโลงหรือส่งเสริมสถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจและความเป็นอยู่ที่ดีของแรงงานป่าไม้และชุมชนท้องถิ่นต่างๆ

หลักการข้อที่ 5 ผลประโยชน์จากป่าไม้ (benefits from the forest) กระบวนการจัดการป่าไม้ไม่สามารถช่วยสนับสนุนประสิทธิภาพของการใช้ประโยชน์ของผลผลิตจากป่าและบริการเพื่อเป็นการประกันความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ และผลประโยชน์ทางด้านสิ่งแวดล้อมรวมทั้งสังคมอย่างเต็มรูปแบบ

หลักการข้อที่ 6 ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (environmental impact) การจัดการป่าไม้นี้จะอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและคุณค่าของการอยู่ร่วมกัน ทรัพยากรน้ำ ดิน ระบบนิเวศที่

มีลักษณะพิเศษและเปราะบาง การออกแบบภูมิทัศน์จะต้องตระหนักถึงการรักษาความสมดุลทางนิเวศ ความยั่งยืนและสมบูรณ์ของป่าไม้

หลักการข้อที่ 7 แผนการจัดการ (management plan) แผนการจัดการจะต้องกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรตามความเหมาะสมของขนาดพื้นที่และความลึกซึ้งในการจัดการซึ่งจะต้องมีการติดตามและกำกับดูแลให้มีข้อมูลที่ทันสมัยอยู่เสมอ แผนการจัดการจะต้องแสดงถึงเป้าหมายในระยะยาวและวิธีการปฏิบัติงานที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของแผนการจัดการไว้อย่างชัดเจนด้วย

หลักการข้อที่ 8 การติดตามและการประเมินผล (monitoring and assessment) การติดตามจะต้องดำเนินไปตามความเหมาะสมของขนาดพื้นที่และความเข้มข้นในการจัดการป่าไม้ โดยการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับสภาพป่าไม้ ปริมาณผลผลิตของป่าไม้ การเปลี่ยนผู้ถือครองสินค้า กิจกรรมด้านการจัดการต่างๆ และผลกระทบด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

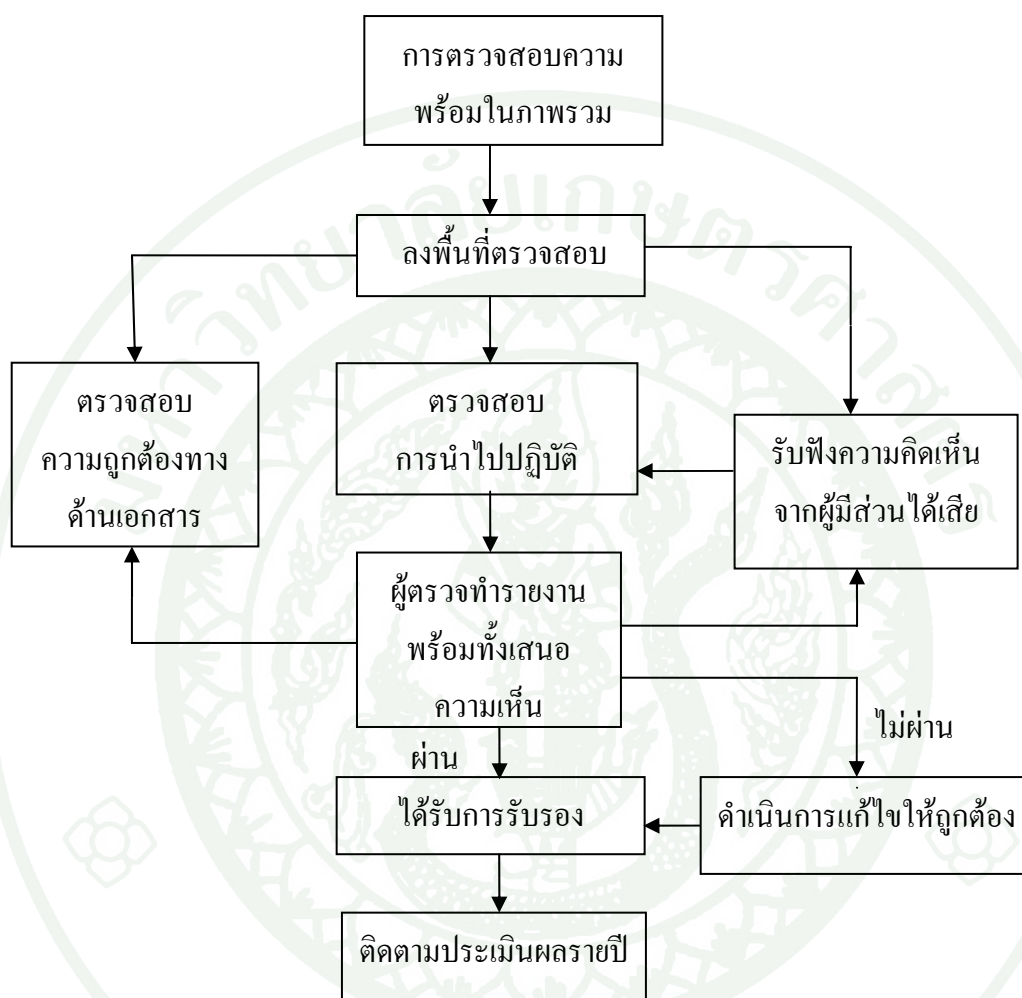
หลักการข้อที่ 9 การบำรุงรักษาป่าที่มีคุณค่าสูงด้านการอนุรักษ์ (maintenance of high conservation value forests) กิจกรรมในการจัดการต่างๆในพื้นที่ป่าที่มีคุณค่าสูงด้านการอนุรักษ์จะต้องทำนุบำรุงหรือส่งเสริมคุณลักษณะของพื้นที่ป่านั้นๆ อย่างชัดเจน และการตัดสินใจดำเนินการในเรื่องต่างๆในพื้นที่ป่าจะต้องพิจารณาถึงกรอบและข้อปฏิบัติที่เหมาะสมในการเข้าไปใช้ประโยชน์ของพื้นที่ป่าอย่างระมัดระวังเสมอ

หลักการข้อที่ 10 สวนป่า (plantations) สวนป่าจะต้องวางแผนการจัดการพื้นที่สวนป่าให้สอดคล้องกับหลักการรายละเอียดที่ 1-9 ในขณะที่การจัดการสวนป่าสามารถส่งเสริมความยั่งยืนทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจนสร้างความพึงพอใจของประชากรโลกในด้านผลิตผลจากป่า และสามารถชี้ให้เห็นภาพรวมของการจัดการที่สมบูรณ์ ในขณะที่เดียวกันยังช่วยส่งเสริมการฟื้นฟูและการอนุรักษ์ป่าธรรมชาติควบคู่กันไป

ประเภทของการรับรองของ FSC

FSC แบ่งประเภทของการรับรองออกเป็นสองประเภท (Forest Stewardship Council, 2003) ดังนี้

1. Certification of Forest Management หมายถึง การรับรองกระบวนการในการผลิตว่า ผู้ผลิตได้ยื่นยอมทำตามหลักการของ FSC เพื่อเป็นการยืนยันว่าป่านั้นมีกระบวนการจัดการที่เหมาะสมซึ่งมีขั้นตอนในการตรวจรับรอง ดังภาพที่ 1

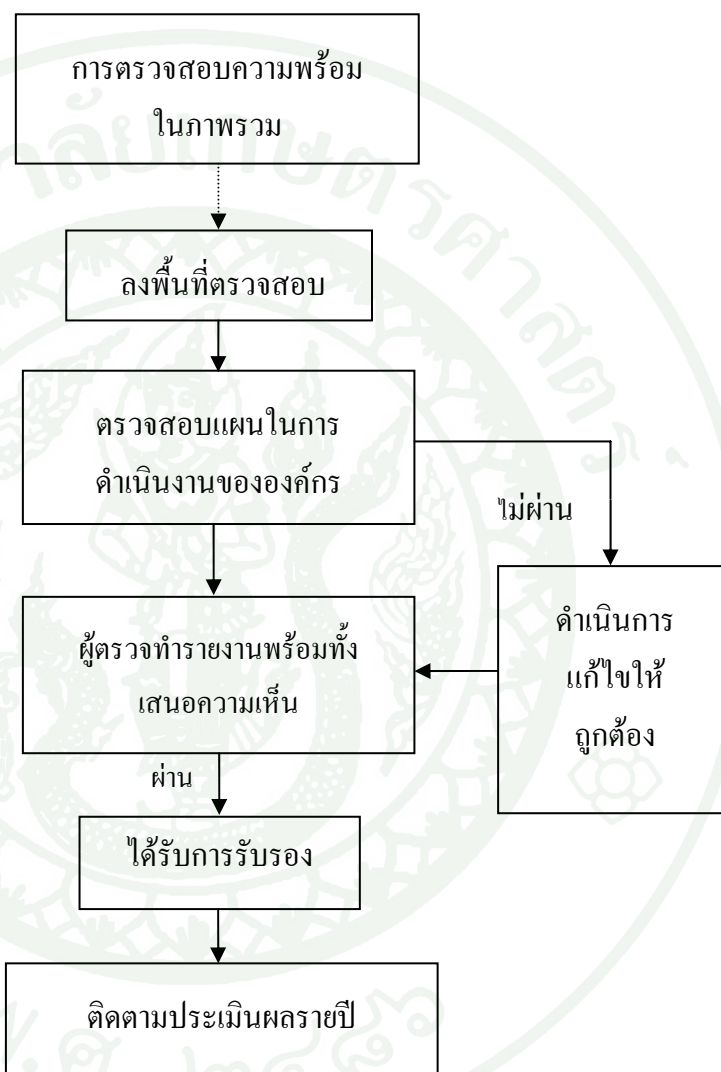

ภาพที่ 1 ขั้นตอนในการตรวจรับรองป่าไม้ของ FSC

ที่มา: Upton and Bass (1996)

ในการวิจัยครั้งนี้จะเน้นศึกษาในขั้นตอนของการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (stakeholder consultation) ที่สำคัญ คือ พนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสวนป่าทองผาภูมิทุกระดับ โดยทำการศึกษาความคิดเห็น และความเข้าใจ ตลอดจนผลกระทบจากกระบวนการรับรองป่าไม้ในพื้นที่ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการผลักดันให้การรับรองป่าไม้ประสบผลสำเร็จภายใต้มาตรฐานของ FSC

2. Certification of Wood Based Industries and Trading หมายถึง ขั้นตอนในการติดตามผลผลิตที่ผ่านการรับรอง ซึ่งผลผลิตนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมาจากป่าที่ได้รับการจัดการอย่างยั่งยืน ซึ่งมีที่มาตั้งแต่ เจ้าของพื้นที่ป่าไปยังโรงเลื่อย ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก จนกระทั่งถึงผู้บริโภค ซึ่งมีขั้นตอนในการรับรองผลิตภัณฑ์ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ขั้นตอนในการรับรองที่มาของผลิตภัณฑ์

ที่มา: Upton and Bass (1996)

การรายงานผลการรับรองป่าไม้

กระบวนการรับรองขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ [อ.อ.ป.] จะมีองค์ประกอบของการรายงานแบ่งเป็น 2 ส่วน และในแต่ละส่วนจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้อง (อ.อ.ป., 2550) ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป
 - 1.1 ข้อมูลขององค์กรหรือกิจการโดยสรุป
 - 1.2 กระบวนการรับรองโดยสังเขป
 - 1.3 ข้อมูลจุดแข็งและข้อจำกัดในการพัฒนา
 - 1.4 ข้อเสนอแนะและเงื่อนไข
2. ข้อมูลแสดงรายละเอียดในแต่ละด้าน
 - 2.1 สถานภาพของป่าไม้
 - 2.2 ข้อมูลองค์กรหรือกิจการ
 - 2.3 ข้อมูลแสดงกระบวนการรับรอง
 - 2.4 ข้อมูลแสดงกระบวนการประเมิน
 - 2.5 วิธีการประเมิน
 - 2.6 การสำรวจผู้มีส่วนได้เสีย (stakeholder survey)
 - 2.7 ความคิดเห็นและข้อสรุป
 - 2.8 การสืบค้นและการพิสูจน์ผลิตภัณฑ์
 - 2.9 ข้อตกลง

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

สำหรับคำนิยามของความคิดเห็นนั้น ได้มีผู้ให้ไว้เป็นจำนวนมากแต่มีความหมายใกล้เคียงกันดังนี้ ทวี (2520) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่อยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นบุคคลกลุ่มบุคคลหรือสถานการณ์ เป็นต้น ความคิดเห็นอาจจะเป็นไปในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้นก็ได้ ในขณะที่ สงวน และคณะ (2522) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นสภาพจิตใจความรู้สึกนึกคิดของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยที่ยังไม่ได้แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเป็นที่ปรากฏต่อบุคคลและสาธารณะ ซึ่งมีความสอดคล้องกับสุชา และสุรางค์ (2524) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่ง

ใดสิ่งหนึ่ง เพราะคนเรามีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไปและความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ เช่นเดียวกับโยธิน และคณะ (2529) ได้กล่าวไว้ว่าความคิดเห็นการแสดงออกทางถ้อยคำ (verbal expression) เกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ หรือค่านิยม ความคิดเห็นไม่ใช่เป็นสิ่งเดียวกับทัศนคติเพราะในตัวของมันเองไม่จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทางอารมณ์หรือพฤติกรรม

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

การแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดเห็น ของแต่ละคนต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแม้เป็นเรื่องเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไปและอาจแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับมามีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

กิตติ (2542) ได้กล่าวถึงปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่อาจเหมือนกัน หรือแตกต่างกันออกไป ปัจจัยดังกล่าวอาจสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออก ความคิดเห็นและการศึกษาทำให้บุคคลมีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้กลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสารข้อมูลต่างๆของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องราวต่างๆหรือสิ่งต่างๆที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจ

ความหมายของความเข้าใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2525) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจไว้ว่า ความเข้าใจ หมายถึง การคิด การขยายความและการตีความที่ถูกต้อง โดยสมบุญ (2533) กล่าวถึงความเข้าใจว่า หมายถึง การแปลนามธรรมจากลักษณะหนึ่งไปอีกลักษณะหนึ่ง สมบุญได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่าหมายถึง ความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผลเป็นสมรรถภาพขั้นต้นชนิดแรกของปัญญาเป็นความพยายามดัดแปลง ปรับปรุง หรือเสริมแต่งความรู้เดิมให้มีรูปลักษณะใหม่เพื่อนำไปใช้กับสถานการณ์อื่น ความหมายตามที่ สมบุญ กล่าวมานี้ สอดคล้องกับ บุญชม (2536) ที่ให้ความหมายความเข้าใจว่าหมายถึง ความสามารถในการขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุ สมผล ผู้ที่มีความเข้าใจจะต้องรู้ความหมายและรายละเอียดของเรื่องนั้น รู้ความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ย่อยๆ เหล่านั้น สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นด้วยภาษาของตนเองได้ เมื่อพบสิ่งใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถตอบและอธิบายได้ และในทำนองเดียวกัน บุญธรรม (2535) ได้ให้ความหมายความเข้าใจว่า หมายถึง ความรู้ ความสามารถและทักษะในการแปลความ ตีความ และการสรุปอ้างอิง

Bloom (1976) ได้สรุปความหมายของความเข้าใจไว้ว่า ความเข้าใจ (comprehension) หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความและขยายความจากสื่อต่างๆ ข้อมูลและสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น รับรู้ ซึ่งสามารถแบ่งความเข้าใจได้เป็น 3 ลักษณะคือ

1. การแปลความ เป็นความสามารถในการจับใจความให้ถูกต้องกับสิ่งที่สื่อความหมาย หรือความสามารถในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งหรือจากการ สื่อสารรูปหนึ่งไปสู่อีกรูปหนึ่ง เช่น การแปลภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย แปลคำสุภาษิต แปล ตารางหรือเครื่องหมายต่างๆ แปลข้อความหรือเนื้อความให้อยู่ในภาษาที่รู้เรื่องกันได้อย่างดี

2. การตีความ เป็นความสามารถในการอธิบาย หรือแปลความหมาย นำมาเรียบเรียงร้อยกรอง โดยจัดระเบียบ สรุปย่อเป็นเนื้อความใหม่ได้ โดยยึดเนื้อหาข้อความเดิมไว้เป็นหลัก

3. การขยายความ เป็นความสามารถในการขยายเนื้อหาข้อมูลที่รับรู้มาให้มากขึ้น โดยนำมาทำนายหรือใช้คาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า

เครื่องมือในการวัดความคิดเห็นและความเข้าใจ

พรเพ็ญ (2531) และปัทมาภรณ์ (2554) ได้กล่าวถึงมาตรวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่ใช้กันอยู่แพร่หลาย ซึ่งมี 4 วิธี คือ

1. วิธีของเทอร์สตัน (Thuston's Method) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกัน และเสมือนว่าเป็น scale ที่มีช่วงห่างเท่ากัน (equal-appearing intervals)

2. วิธีของกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น

3. วิธีจำแนกแบบ เอส - ดีสเกล (Semantic Differential Scale: S-D Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่ความหมายตรงกันข้าม (bipolar adjective) เช่น ดี - เลว, ขยัน - ขี้เกียจ เป็นต้น

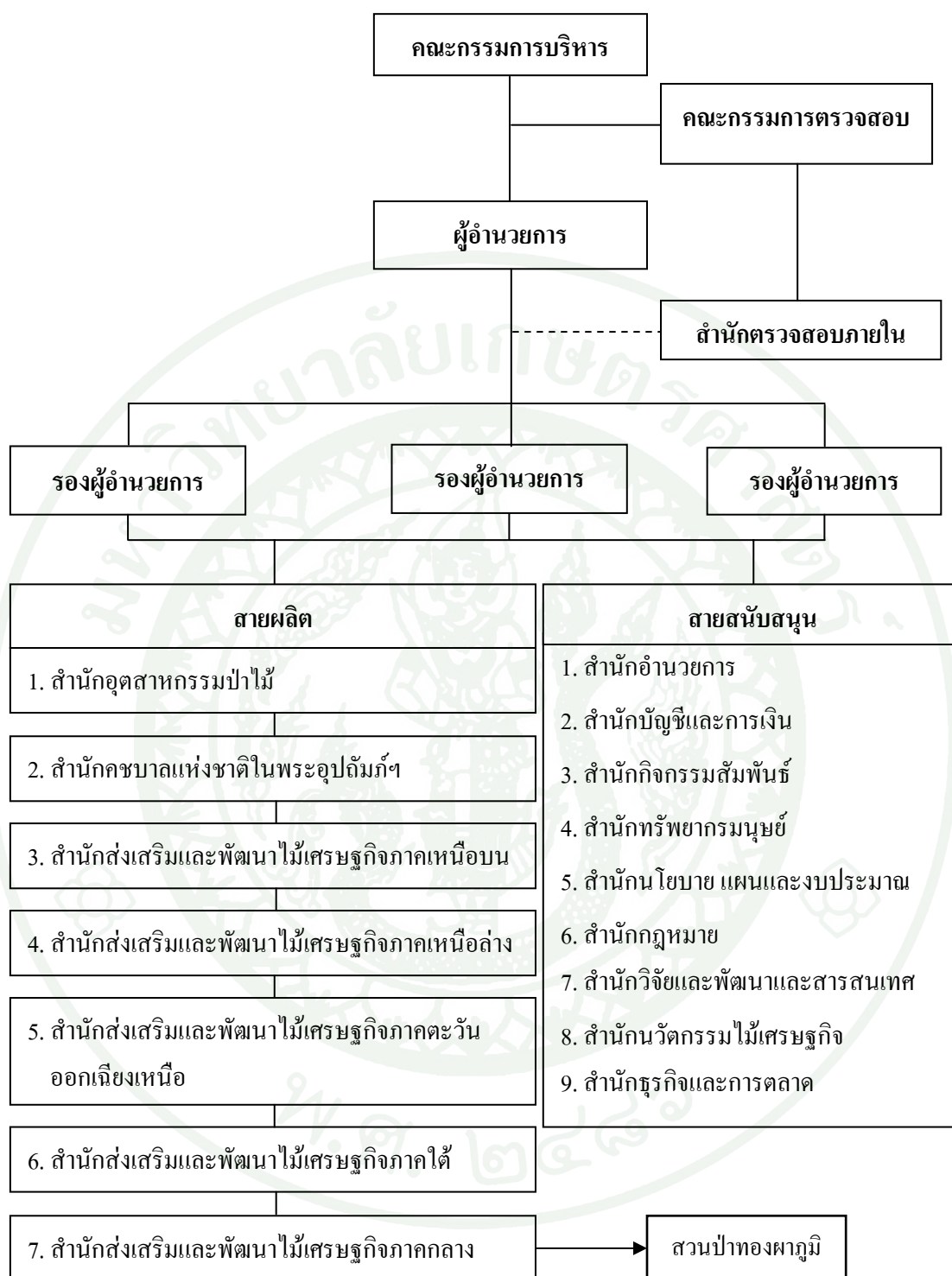
4. วิธีของลิเคิร์ต (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่นิยมแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นในทางชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 4 หรือ 5 คำตอบ และให้คะแนน 5, 4, 3, 2, 1 หรือ +2, +1, 0, -1, -2 ตามลำดับ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการของไลเคิร์ต (Likert's Method) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นอิสระทั้งทางบวกและทางลบ

โครงสร้างการบริหารงานขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในเฉพาะพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งเป็นสวนป่าที่อยู่ภายใต้สังกัดของสำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจภาคกลาง โดยมีโครงสร้างของหน่วยงานดังกล่าว ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 โครงสร้างการบริหารงานขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

ที่มา: องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (2550)

พื้นที่ศึกษา: สวนป่าทองผาภูมิ

สวนป่าทองผาภูมิ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ตั้งอยู่ในพื้นที่ อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรีตั้งอยู่ในพิกัดระหว่างเส้นละติจูดที่ 14 องศา 38 ลิปดาถึง 14 องศา 46 ลิปดาเหนือ และเส้นลองจิจูดที่ 98 องศา 37 ลิปดา ถึง 98 องศา 46 ลิปดา ตะวันออก ลักษณะภูมิประเทศประกอบด้วยภูเขาสูงชันทั้งสองข้าง อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ 400 เมตร ดำเนินการปลูกสร้างสวนป่าตั้งแต่ปี 2521 จนถึงปัจจุบัน ปลูกป่าไปแล้วทั้งสิ้น 18,607 ไร่ เป็นสวนป่าไม้สัก 12,964.29 ไร่ ไม้ยางพารา 1,674.36 ไร่ ไม้สักผสมไม้กระยาเลย 255.75 ไร่ ไม้สักผสมไม้กระยาเลยและยูคาลิปตัส 124 ไร่ ไม้ยูคาลิปตัส 1,704.87 ไร่ และไม้อื่น ๆ 1,883.89 ไร่ มีสภาพโดยทั่วไปตามรายงานของสการ (2540) ดังนี้

ชนิดป่า

ในบริเวณพื้นที่ทำการปลูกสร้างสวนป่า พื้นที่ดั้งเดิมและป่าบริเวณรอบข้างมีดังนี้

1. ป่าเบญจพรรณ (mixed deciduous forest) ป่าชนิดนี้ปกคลุมพื้นที่เป็นส่วนใหญ่โดยปกคลุมตั้งแต่บริเวณฝั่งแม่น้ำขึ้นไปถึงเกือบถึงยอดเขา และมีไม้สักธรรมชาติขึ้นปะปนอยู่ด้วย ไม้มีค่าทางเศรษฐกิจที่พบได้แก่ ประดู่ (*Pterocarpus macrocarpus*) แดง (*Xylia xylocarpa*) มะค่าโมง (*Azelia xylocarpa*) เป็นต้น และในป่าชนิดนี้ยังมีไม้ไผ่ชนิดต่างๆขึ้นปะปนอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งนับว่าเป็นแหล่งแพร่กระจายของไม้ที่หลากหลายมากแห่งหนึ่ง

2. ป่าเต็งรัง (deciduous dipterocarp forest) ป่าชนิดนี้พบในบริเวณสูง ๆ เช่น บริเวณใกล้ยอดเขา หรือยอดเขาที่เป็นดินลูกรัง สภาพป่าโดยทั่วไปจะเปิดโล่ง พื้นป่าโปร่ง พันธุ์ไม้ที่พบเป็นพวกเต็งรัง

3. ป่าดงดิบเขตร้อน และป่าดงดิบกึ่งเขตร้อน (tropical evergreen forest and semitropical forest) ซึ่งจะพบบริเวณใกล้แม่น้ำ และริมฝั่งแม่น้ำ พันธุ์ไม้เด่นของทั้ง 2 ชนิด ได้แก่ ยางนา (*Dipterocarpus alatus*) และตะเคียนทอง (*Hopea odorata*)

4. ป่าดงดิบเขา (hill evergreen forest) พบบริเวณพื้นที่ด้านตะวันออก ตามภูมิประเทศที่สูงชัน

ลักษณะดิน

ลักษณะดินเป็นดินชุดปากช่อง จัดอยู่ใน Reddish Brown Lateritic Soils (national) และ Oxic Paleustults ; Clayey, Kaolinic, Isohyperthermic (USDA) ดินบนลึกไม่เกิน 20 เซนติเมตร เนื้อดินเป็นดินร่วนปนทรายและดินร่วนปนดินเหนียว สีพื้นเป็นสีน้ำตาลปนแดง ปฏิกริยาดินเป็นกรดปานกลางถึงกรดเล็กน้อย ค่าความเป็นกรดเป็นด่าง ประมาณ 6.0-6.5 ดินบนตอนล่างมีความลึกประมาณ 20-40 เซนติเมตร มีเนื้อดินเป็นดินเหนียว หรือดินร่วนปนดินเหนียว สีแดงหรือสีเข้มของน้ำตาลปนแดง ปฏิกริยาดินเป็นกรดแก่ถึงกรดปานกลางค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ 5.5-6.0 ส่วนดินล่างมีลักษณะเนื้อดินเป็นดินเหนียวแดง สีแดงเข้ม หรือสีแดง ปฏิกริยาดินเป็นกรดจัดถึงกรดแก่ ค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ 5.0-5.5

ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของอำเภอทองผาภูมิ สามารถแบ่งออกได้ 3 ฤดูกาลดังนี้

ฤดูร้อนตั้งแต่กลางเดือนกุมภาพันธ์ ถึงกลางเดือนพฤษภาคม ในระยะนี้เป็นช่วงของลมฝ่ายใต้พัดมาปกคลุม ทำให้อากาศร้อนอบอ้าวทั่วไปและจะมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีเท่ากับ 26.5 องศาเซลเซียส

ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนพฤศจิกายน เป็นช่วงที่ยาวนานมากที่สุดมีลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ที่พัดมาจากมหาสมุทรอินเดียทำให้เกิดฝนตก ซึ่งจะตกมากในช่วงเดือนกรกฎาคม-กันยายน ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปี 1,764.6 มิลลิเมตร โดยจะตกตลอดปีเฉลี่ย 156 วัน เดือนที่มีฝนตกมากที่สุดได้แก่ เดือนสิงหาคม โดยมีฝนตกเฉลี่ย 28 วัน ในช่วงระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงกลางเดือนพฤศจิกายน เป็นช่วงที่มีปริมาณน้ำเกินพอ โดยในช่วงนี้พืชสามารถใช้ประโยชน์จากความชื้นในดินได้อย่างเต็มที่

ฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนกุมภาพันธ์ เนื่องมาจากความกดอากาศสูงจากประเทศจีนพัดพาเอาความหนาวเย็นและความแห้งแล้งมาปกคลุม อากาศจะเย็นลงเรื่อยๆ ในช่วงนี้เป็นช่วงที่ขาดน้ำ ทำให้พืชไม่สามารถจะใช้ประโยชน์จากความชื้นในดินได้ จึงเป็นช่วงที่พืชหยุดการเติบโต

การเดินทางสู่สวนป่า

เดินทางจากกรุงเทพ ฯ ถึงตัวเมืองกาญจนบุรี ระยะทางประมาณ 128 กิโลเมตร และเดินทางต่อจากตัวเมืองถึง อำเภอทองผาภูมิ โดยทางหลวงหมายเลข 323 ระยะทางประมาณ 165 กิโลเมตร จากอำเภอทองผาภูมิ เดินทางโดยใช้ทางหลวงหมายเลข 3273 (ทองผาภูมิ – หมู่บ้านอีต่อง) ระยะทาง 21 กิโลเมตร ก็ถึงสวนป่าทองผาภูมิ

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. แบบสอบถามพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้
2. อุปกรณ์สำนักงาน
3. เครื่องคอมพิวเตอร์ และโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการ

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อทำการศึกษาความคิดเห็น และความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำการรวบรวมรายชื่อจากสำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจภาคกลาง องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลสวนป่าทองผาภูมิ โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) (อุทุมพร, 2530) เฉพาะผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่ สวนป่าทองผาภูมิ ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้ 75 ราย จากประชากรตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 81 ราย

2. การสร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสำรวจภาคสนาม และปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเพื่อให้เหมาะสมกับการวิจัย และวัตถุประสงค์ที่ทำการศึกษา ประกอบด้วยคำถาม 3 ส่วน (ภาคผนวก) ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดระดับความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ โดยยึดตามแบบมาตรวัดระดับ (rating scale) ซึ่งเป็นแบบประเมินค่า โดยแบ่งออกเป็นคำถามเชิงบวก (positive) จำนวน 19 ข้อ และคำถามเชิงลบ (negative) จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ โดยยึดตามแบบมาตรวัดระดับ (rating scale) ซึ่งเป็นแบบประเมินค่า (อุทุมพร, 2548) เนื่องจากสะดวกและง่ายแก่การสร้าง อีกทั้งประหยัดเวลา ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 11 ข้อ โดยแบ่งออกเป็นคำถามเชิงบวก (positive) จำนวน 10 ข้อ และคำถามเชิงลบ (negative) จำนวน 1 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อการศึกษาความคิดเห็น และความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำการรวบรวมรายชื่อจากสำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจภาคกลาง องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลสวนป่าทองผาภูมิ จำนวน 75 ราย จากประชากรตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 81 ราย (อ.อ.ป., 2551) โดยใช้แบบสอบถามและหลังจากการสัมภาษณ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลทั้ง 3 ส่วน แล้วรวบรวมข้อมูลนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์

ในการเก็บข้อมูลนั้น ก่อนการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ชี้แจงทำความเข้าใจรายละเอียดต่างๆ ในแบบสอบถามก่อนทำการเก็บข้อมูลจริงเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) คือ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ หน่วยงานด้านการรับรองป่าไม้ ตลอดจนสถานการณ์ปัจจุบันของการรับรองป่าไม้ในประเทศไทย และข้อมูลทั่วไปของสวนป่า ซึ่งเป็นการรวบรวมข้อมูลจากองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ เอกสารทางวิชาการ ตลอดจนการค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากทำการตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยของข้อมูล ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดแล้ว จึงนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบไปด้วย ข้อมูลเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพงานในตำแหน่งปัจจุบัน รายได้ต่อเดือน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ ซึ่งทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา เช่น ความถี่ ค่าร้อยละ และใช้ตารางประกอบการอธิบาย

2. แบบสอบถามความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จำนวน 27 ข้อ แบ่งออกเป็นคำถามเชิงบวก (positive) จำนวน 19 ข้อ คำถามเชิงลบ (negative) จำนวน 8 ข้อ

2.1 คำถามเชิงบวก (positive) ให้คะแนนดังนี้

ใช่ 3 คะแนน

ไม่แน่ใจ 2 คะแนน

ไม่ใช่ 1 คะแนน

2.2 คำถามเชิงลบ (negative) ให้คะแนนดังนี้

ใช่ 1 คะแนน

ไม่แน่ใจ 2 คะแนน

ไม่ใช่ 3 คะแนน

จากนั้นทำการรวมคะแนนและแบ่งช่วงระดับคะแนนความเข้าใจ โดยการประเมินค่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ โดยคำนวณจากสูตร การแบ่งอันตรภาคชั้น (class interval) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

เมื่อแทนค่าแล้ว จะได้ผลลัพธ์ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{81-27}{3} = 18$$

สามารถแบ่งระดับความเข้าใจ ได้ดังนี้

คะแนน 27.00 – 45.00 หมายถึง มีระดับความเข้าใจต่ำ

คะแนน 45.01 – 63.00 หมายถึง มีระดับความเข้าใจปานกลาง

คะแนน 63.01 – 81.00 หมายถึง มีระดับความเข้าใจสูง

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จำนวน 11 ข้อ แบ่งออกเป็นคำถามเชิงบวก (positive) จำนวน 8 ข้อ คำถามเชิงลบ (negative) จำนวน 4 ข้อ โดยมีหลักการให้คะแนนดังนี้

3.1 คำถามเชิงบวก (positive) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

3.2 คำถามเชิงลบ (negative) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

จากนั้นทำการรวมคะแนนและแบ่งช่วงระดับคะแนนความคิดเห็น โดยการประเมินค่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับโดยคำนวณจากสูตรการแบ่งอันตรภาคชั้น (บุญเรียง, 2539) ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

เมื่อแทนค่าแล้ว จะได้ผลลัพธ์ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{52 - 11}{5} = 8.2$$

สามารถแบ่งระดับความเข้าใจ ได้ดังนี้

คะแนน 11.00 – 19.20 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง

คะแนน 19.21 – 27.40 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย

คะแนน 27.41 – 35.60 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่แน่ใจ

คะแนน 35.61 – 43.80 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย

คะแนน 43.81 – 52.00 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติทดสอบที่เกี่ยวข้อง (กัลยา, 2550) ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (descriptive analysis) และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (quantitative method) โดยการนำข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถาม มารวบรวมแจกแจงในรูปค่าสถิติ

2. การวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ทางสถิติของตัวแปรในการวิจัย ระหว่างตัวแปรอิสระ กับตัวแปรตาม โดยใช้สถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ (Pearson chi-square test) และค่าเข้มข้นของความสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูป มีสูตรที่ใช้ดังนี้

สถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ (Pearson Chi-Square Test)

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

กำหนดให้ χ^2 = ค่า Chi-Square

O_{ij} = จำนวนข้อมูล (ความถี่) ที่เกิดขึ้นจริง

E_{ij} = ความถี่ที่คาดคะเน

ค่าเข้มข้นของความสัมพันธ์ (Contingency Coefficient)

$$C = \sqrt{\frac{\chi^2}{\chi^2 + n}}$$

กำหนดให้ C = ค่า Contingency Coefficient

χ^2 = ค่า Chi-Square

n = จำนวนประชากรทั้งหมด

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้หลักการของ Davis (อ้างใน อานนท์, 2529) ในการแปลความเข้มข้นของความสัมพันธ์ (strength of relationship) ดังนี้

0.00	หมายถึง	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
0.01 - 0.09	หมายถึง	เกือบจะไม่มีความสัมพันธ์กันเลย
0.10 - 0.29	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันระดับน้อย
0.30 - 0.49	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง
0.50 - 0.69	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันระดับสูง
0.70 ขึ้นไป	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันระดับสูงมาก

โดยผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่งงาน อายุงาน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อการรับรองป่าไม้

สมมติฐานที่ 2 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่งงาน อายุงาน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการรับรองป่าไม้

ผลและวิจารณ์

ผล

การศึกษาความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

ตอนที่ 2 ความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ทำเก็บข้อมูลจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดจำนวน 75 คน จากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการรับรองสวนป่าทองผาภูมิทั้งหมด 81 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 76.00 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 26-35 ปี และ 46-55 ปี คิดเป็นร้อยละที่เท่ากันคือ 28.00 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส โดยมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 70.70 สำหรับรายละเอียดในด้านการศึกษา พบว่าพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 30.70 รองลงมาคือจบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 28.00 โดยมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.00 ซึ่งตำแหน่งส่วนใหญ่ในการปฏิบัติงานของพนักงานจัดเป็นพนักงานระดับปฏิบัติการ คิดเป็นร้อยละ 81.30 โดยมีตำแหน่งเป็นพนักงานประจำ คิดเป็นร้อยละ 49.30 และอายุงานใน

ตำแหน่งปัจจุบันต่ำกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.00 และจะพบว่าพนักงานโดยส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 82.70 โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ ช่วงอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ตำแหน่งงาน ช่วงอายุงาน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน

(n = 75)

ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	57	76.00
หญิง	18	24.00
ช่วงอายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	9	12.00
26-35 ปี	22	29.30
36-45 ปี	17	22.70
46-55 ปี	18	24.00
55 ปีขึ้นไป	9	12.00
สถานภาพสมรส		
โสด	17	22.70
สมรส	54	72.00
หย่าร้าง	4	5.30
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	23	30.70
มัธยมศึกษาตอนต้น	17	22.70
มัธยมศึกษาตอนปลาย	6	8.00
อาชีวศึกษา/เทียบเท่า	2	2.70
อนุปริญญา/เทียบเท่า	3	4.00
ปริญญาตรี	21	28.00
สูงกว่าปริญญาตรี	2	2.70
รายได้ต่อเดือน		
10,001 - 20,000	12	16.00
ต่ำกว่า 10,000	43	57.30

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้ต่อเดือน (ต่อ)		
ต่ำกว่า 10,000	43	57.30
10,001 - 20,000	12	16.00
20,001 - 30,000	9	12.00
30,001 - 40,000	3	4.00
40,000 ขึ้นไป	8	10.70
ตำแหน่งงาน		
พนักงานประจำ	37	49.30
พนักงานสัญญาจ้าง	11	14.70
ลูกจ้าง	27	36.00
ช่วงอายุงาน		
ต่ำกว่า 5 ปี	31	41.30
6-15 ปี	22	29.30
16-25 ปี	15	20.00
26-35 ปี	7	9.30
การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้		
ไม่เคย	62	82.70
เคย	13	17.30
ระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน		
ระดับสูง	3	4.00
ระดับกลาง	11	14.70
ระดับปฏิบัติการ	61	81.30

ตอนที่ 2 ความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ

จากการศึกษาความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ โดยการแบ่งระดับความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ความเข้าใจสูง ความเข้าใจปานกลาง และความเข้าใจต่ำ จากผลการศึกษาความเข้าใจจะเห็นได้ว่า พนักงานส่วนมากมีความเข้าใจอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ

77.30 รองลงมาคือ มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง และระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 21.30 และ 1.40 ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

(n = 75)		
ระดับความเข้าใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความเข้าใจสูง	58	77.30
ความเข้าใจปานกลาง	16	21.30
ความเข้าใจต่ำ	1	1.40
รวม	75	100.00

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า ประเด็นความเข้าใจทางด้านหลักการเบื้องต้นตามแนวทางของ FSC ซึ่งมีทั้งหมด 10 ข้อคำถาม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.63 ซึ่งเป็นความเข้าใจในระดับสูง

ประเด็นความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ในมิติด้านสังคม ซึ่งมีทั้งหมด 7 ข้อคำถาม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.10 ซึ่งเป็นความเข้าใจในระดับปานกลาง

ประเด็นความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ในมิติทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งมีทั้งหมด 4 ข้อคำถาม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.85 ซึ่งเป็นความเข้าใจในระดับสูง

ประเด็นความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ในมิติด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งมีทั้งหมด 6 ข้อคำถาม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.13 ซึ่งเป็นความเข้าใจในระดับสูง โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระดับความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ในประเด็นต่างๆ

ประเด็นความเข้าใจ	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเข้าใจ
ด้านหลักการเบื้องต้นตามแนวทางของ FCS	25.63	สูง
ด้านสังคม	9.10	ปานกลาง
ด้านเศรษฐกิจ	13.85	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ประเด็นความเข้าใจ	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเข้าใจ
ด้านสิ่งแวดล้อม	15.13	สูง

ผู้วิจัยได้ทำการหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานในองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ และข้อมูลทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ตำแหน่งงาน อายุงานในตำแหน่งปัจจุบัน การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และระดับในการปฏิบัติงาน ดังต่อไปนี้

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.323 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ชาย	1	10	46
หญิง	0	6	12
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 2	Sig. = 0.323	$\chi^2 = 2.263$

หมายเหตุ: df = degree of freedom

χ^2 = chi-square

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.160 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ต่ำกว่า 25 ปี	0	5	4
26-35 ปี	0	2	20
36-45 ปี	1	3	13
46-55 ปี	0	4	14
55 ปีขึ้นไป	0	2	7
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 8	Sig. = 0.160	$\chi^2 = 11.802$

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพสมรส

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.961 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
โสด	0	3	14
สมรส	1	12	41
หย่าร้าง	0	1	3
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.961	$\chi^2 = 0.614$

2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

จะเห็นได้ว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) แสดงว่า ความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามมีความสัมพันธ์กัน โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ประถมศึกษา	0	7	16
มัธยมศึกษาตอนต้น	0	3	14
มัธยมศึกษาตอนปลาย	0	4	2
อาชีวะ/เทียบเท่า	1	0	1
อนุปริญญา/เทียบเท่า	0	0	3
ปริญญาตรี	0	2	19
สูงกว่าปริญญาตรี	0	0	2
อื่นๆ (ไม่ได้เรียนหนังสือ)	0	0	1
รวม	1	16	58

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
หมายเหตุ	df = 14	Sig. = 0.000	$\chi^2 = 49.159$

2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือน

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และระดับรายได้ต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.128 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ต่ำกว่า 10,000	1	13	29
10,001 - 20,000	0	1	11
20,001 - 30,000	0	0	9
30,001 - 40,000	0	2	1
40,000 ขึ้นไป	0	0	8
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 8	Sig. = 0.128	$\chi^2 = 12.551$

2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน

จะเห็นได้ว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.049 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) แสดงว่า ความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และตำแหน่งงานของผู้ตอบแบบสอบถามมีความสัมพันธ์กันรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
พนักงานประจำ	1	3	33
พนักงานสัญญาจ้าง	0	5	6
ลูกจ้าง	0	8	19
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.049	$\chi^2 = 9.512$

2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุงาน

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และ อายุงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.418 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุงาน

อายุงาน	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ต่ำกว่า 5 ปี	0	6	25
6-15 ปี	1	8	13
16-25 ปี	0	1	14
26-35 ปี	0	1	5
35 ปีขึ้นไป	0	0	1
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 8	Sig. = 0.418	$\chi^2 = 8.164$

2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.100 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้

การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
ไม่เคย	1	16	45
เคย	0	0	13
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 2	Sig. = 0.100	$\chi^2 = 4.609$

2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และ ระดับในการปฏิบัติงานของพนักงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.869 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน

ระดับในการปฏิบัติงาน	ระดับความเข้าใจ		
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
สูง	0	0	3
กลาง	0	2	9
ปฏิบัติการ	1	14	46
รวม	1	16	58
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.869	$\chi^2 = 1.253$

จากผลโดยรวมของการศึกษาความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้ จะเห็นได้ว่า พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ส่วนป่าทองผาภูมิ มีความเข้าใจอยู่ในระดับสูง และเมื่อนำมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ พบว่าระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน มีความสัมพันธ์ต่อความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้ (ดังแสดงในตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม	Sig.	ความสัมพันธ์ต่อความเข้าใจ
เพศ	0.323	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
อายุ	0.160	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
สถานภาพสมรส	0.961	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ระดับการศึกษา	0.000	มีความสัมพันธ์กัน
รายได้ต่อเดือน	0.128	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ตำแหน่งงาน	0.049	มีความสัมพันธ์กัน
อายุงาน	0.418	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้	0.100	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน	0.869	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานเพื่อทดสอบความเข้มข้นของความสัมพันธ์ของระดับความเข้าใจของพนักงานในองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ กับตัวแปรอิสระที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วว่ามีความสัมพันธ์กับระดับความเข้าใจ ได้แก่ ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการทดสอบ คือ ค่าความเข้มข้นของความสัมพันธ์ (Contingency Coefficient, C) สำหรับผลการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งค่า C จะมีค่าตั้งแต่ 0-1 โดยไล่ระดับความเข้มข้นของความสัมพันธ์จากน้อยไปหามาก ดังรายละเอียดในวิธีการหน้า 29

จากผลการศึกษาแสดงว่า ระดับการศึกษาของพนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้กับระดับความเข้าใจในการรับรองป่าไม้มีความสัมพันธ์กัน และเมื่อพิจารณาค่าความเข้มข้นของความสัมพันธ์จากค่า C ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.629 แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูง (ดังแสดงในตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 ความเข้มข้นของสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของพนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้กับระดับความเข้าใจในการรับรองป่าไม้

ระดับการศึกษา	ระดับความเข้าใจ			รวม	Sig.	C
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง			
ประถมศึกษา	0	7	16	23	0.000	0.629
มัธยมศึกษาตอนต้น	0	3	14	17		
มัธยมศึกษาตอนปลาย	0	4	2	6		
อาชีววะ/เทียบเท่า	1	0	1	2		
อนุปริญญา/เทียบเท่า	0	0	3	3		
ปริญญาตรี	0	2	19	21		
สูงกว่าปริญญาตรี	0	0	2	2		
อื่นๆ (ไม่ได้เรียนหนังสือ)	0	0	1	1		
รวม	1	16	58	75		

จากผลการศึกษาที่แสดงว่า แสดงว่าตำแหน่งงานของพนักงานองค์กรอุตสาหกรรมป่าไม้กับระดับความเข้าใจในการรับรองป่าไม้มีความสัมพันธ์กัน และเมื่อพิจารณาค่าความเข้มข้นของ

ความสัมพันธ์จากค่า C ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.335 แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง (ดังแสดงในตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ความเข้มข้นของสัมพันธระหว่างตำแหน่งงานของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้กับระดับความเข้าใจในการรับรองป่าไม้

ตำแหน่งงาน	ระดับความเข้าใจ			รวม	Sig.	C
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง			
พนักงานประจำ	1	3	33	37	0.049	0.335
พนักงานสัญญาจ้าง	0	5	6	11		
ลูกจ้าง	0	8	19	27		
รวม	1	16	58	75		

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ

จากการศึกษาความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จะเห็นได้ว่าไม่มีพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้คนใดที่ไม่เห็นด้วยต่อการรับรองป่าไม้ ส่วนผู้ที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยต่อการรับรองป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 65.30 ซึ่งมีค่ามากที่สุด รองลงมา คือ ผู้ที่ไม่แน่ใจ และผู้ที่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการรับรองป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 24.00 และ 10.70 ตามลำดับโดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้สวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

(n = 75)

ระดับความคิดเห็นของพนักงาน องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	0	0.00
ไม่เห็นด้วย	0	0.00

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ระดับความคิดเห็นของพนักงาน องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่แน่ใจ	18	24.00
เห็นด้วย	49	65.30
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	8	10.70
รวม	75	100.00

ผู้วิจัยได้ทำการหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ และข้อมูลทั่วไป ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ตำแหน่งงาน อาชีพ การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ และระดับในการปฏิบัติงาน ดังต่อไปนี้

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

จะเห็นว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.639 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ชาย	14	38	5
หญิง	4	11	3
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 2	Sig. = 0.639	$\chi^2 = 0.895$

ตารางที่ 17 (ต่อ)

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.162 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกอายุ

อายุ	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ต่ำกว่า 25 ปี	1	8	0
26-35 ปี	4	13	5
36-45 ปี	3	11	3
46-55 ปี	7	11	0
55 ปีขึ้นไป	3	6	0
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 8	Sig. = 0.162	$\chi^2 = 11.773$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพสมรส

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และสถานภาพสมรสของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.872 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
โสด	4	12	1
สมรส	13	34	7
หย่าร้าง	1	3	0
รวม	17	49	8
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.872	$\chi^2 = 1.237$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.717 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ประถมศึกษา	7	13	3
มัธยมต้น	4	12	1

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ระดับการศึกษา	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
มัธยมปลาย	1	5	0
อาชีววะ/เทียบเท่า	1	1	0
อนุปริญญา/เทียบเท่า	0	1	1
ปริญญาตรี	3	15	3
สูงกว่าปริญญาตรี	0	2	0
อื่นๆ (ไม่ได้เรียนหนังสือ)	1	0	0
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 14	Sig. = 0.717	$\chi^2 = 10.606$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และรายได้ต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.715 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ต่ำกว่า 10,000	10	27	6
10,001 - 20,000	3	8	1
20,001 - 30,000	4	5	0

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รายได้ต่อเดือน	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
30,001 - 40,000	0	3	0
40,000 ขึ้นไป	1	6	1
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 8	Sig. = 0.715	$\chi^2 = 5.389$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และตำแหน่งงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.184 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
พนักงานประจำ	11	23	3
พนักงานสัญญาจ้าง	4	7	0
ลูกจ้าง	3	19	5
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.184	$\chi^2 = 6.203$

ตารางที่ 22 (ต่อ)

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.7 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุงาน

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และอายุงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.850 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกอายุงาน

อายุงาน	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ต่ำกว่า 5 ปี	5	21	5
6-15 ปี	6	14	2
16-25 ปี	5	9	1
26-35 ปี	2	4	0
35 ปีขึ้นไป	0	1	0
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 8	Sig. = 0.850	$\chi^2 = 4.079$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.8 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.792 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้

การผ่านการอบรมเกี่ยวกับ การรับรองป่าไม้	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ไม่เคย	14	41	7
เคย	4	8	1
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 2	Sig. = 0.792	$\chi^2 = 0.465$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

3.9 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และระดับในการปฏิบัติงานของพนักงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากค่า Sig. เท่ากับ 0.784 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน

ระดับในการปฏิบัติงาน	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
สูง	0	3	0
กลาง	3	7	1
ปฏิบัติการ	15	39	7
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.784	$\chi^2 = 1.736$

หมายเหตุ: เนื่องจากความคิดเห็นในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยไม่มีผู้เลือกตอบ จึงไม่นำระดับความคิดเห็นดังกล่าวมาทำการคำนวณ และแสดงในตาราง

จากผลโดยรวมของการศึกษาความคิดเห็นต่อการรับรองป่าไม้ จะเห็นได้ว่า พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ และพนักงานสวนป่าทองผาภูมิ มีความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นด้วย และเมื่อนำวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ พบว่าข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นต่อการรับรองป่าไม้ ดังแสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้ และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม	Sig.	ความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็น
เพศ	0.639	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ช่วงอายุ	0.162	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
สถานภาพสมรส	0.872	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ระดับการศึกษา	0.717	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
รายได้ต่อเดือน	0.715	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้	0.9792	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพนักงาน	0.184	ไม่มีความสัมพันธ์กัน
ระดับในการปฏิบัติงานของพนักงาน	0.784	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

จะเห็นได้ว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.423 ซึ่งมีความมากกว่าค่านัยสำคัญ (0.05) แสดงว่า ความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิไม่มีความสัมพันธ์กัน โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ

ระดับความเข้าใจ	ระดับความคิดเห็น		
	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ต่ำ	0	1	0
ปานกลาง	3	13	0
สูง	15	35	8
รวม	18	49	8
หมายเหตุ	df = 4	Sig. = 0.423	$\chi^2 = 3.878$

วิจารณ์ผล

จากผลการศึกษาความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า

ในด้านความเข้าใจ พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่วนใหญ่มีความเข้าใจอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 77.30 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพนักงานส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้เป็นอย่างดี ซึ่งหากทางองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้มีแผนในการผลักดันให้เกิดการรับรองป่าไม้ขึ้นในสวนป่าทองผาภูมิ ผู้วิจัยเห็นว่ามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จสูงเช่นกัน เนื่องจากผลของความเข้าใจที่อยู่ในระดับสูงจะนำมาซึ่งการปฏิบัติที่ถูกต้องตามแนวทางของ FSC ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทางองค์กรให้ความสำคัญไว้วางใจในการตรวจรับรองสวนป่า และเมื่อแบ่งความ

เข้าใจออกเป็น 4 ประเด็น คือ ด้านหลักการเบื้องต้นตามแนวทางของ FSC ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม พบว่ามีเพียงการรับรองป่าไม้ในประเด็นทางด้านสังคมที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 9.093) ถือว่าเป็นระดับที่ต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับประเด็นอื่น ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจในพื้นที่ของผู้วิจัยพบว่า ควรมีการปรับปรุงทางด้านสวัสดิการและความปลอดภัย ตลอดจนเรื่องของการมีส่วนร่วมของชุมชนที่อยู่รอบสวนป่าเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่ FSC กำหนด และจากการศึกษายังพบว่าระดับการศึกษาและตำแหน่งงานมีความสัมพันธ์กับระดับความเข้าใจ ซึ่งให้เห็นว่าองค์กรความพัฒนาศักยภาพให้มีความรู้และความเข้าใจด้านการรับรองป่าไม้ให้ทั่วถึงในทุกระดับการปฏิบัติงานขององค์กร เพื่อให้การรับรองป่าไม้ประสบความสำเร็จไปในทิศทางเดียวกัน

ในด้านความคิดเห็น พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิอยู่ในระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 65.30 และร้อยละ 10.70 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลของความเข้าใจ แสดงให้เห็นถึงความพร้อมและศักยภาพของพนักงานในการเตรียมตัวเข้ารับการตรวจรับรองจาก FSC ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรสนับสนุนให้สวนป่าทองผาภูมิเข้าสู่กระบวนการรับรองป่าไม้ ในขณะที่มีเพียงร้อยละ 24.00 ที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่แน่ใจ ซึ่งจากการสำรวจในพื้นที่พบว่า พนักงานบางส่วนถึงแม้มีความเข้าใจอยู่ในระดับที่สูงแต่ยังไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ที่องค์กรจะได้รับจากการดำเนินการรับรองสวนป่าทองผาภูมิโดยเร่งด่วน ผู้วิจัยเห็นว่าในประเด็นดังกล่าวทางองค์กรควรเร่งทำความเข้าใจถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่องค์กรและพนักงานสวนป่าจะได้รับจากการที่สวนป่าผ่านการรับรองป่าไม้เพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำสวนป่าเข้าสู่กระบวนการตรวจรับรองอย่างถูกต้องตามเงื่อนไขของ FSC ต่อไป

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นจากผลการศึกษาผู้ศึกษาเห็นว่าควรอย่างยิ่งที่จะมีการผลักดันให้เกิดการรับรองป่าไม้ขึ้นในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ เนื่องจากระดับความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ที่อยู่ในระดับสูง และความคิดเห็นต่อการรับรองป่าไม้ของพนักงานที่ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจกล่าวได้ว่าหากมีการผลักดันการรับรองป่าไม้ให้เกิดขึ้นในพื้นที่ดังกล่าวจริง แนวโน้มของการประสบความสำเร็จมีค่อนข้างสูงจากปัจจัยทั้งสองด้านที่ได้กล่าวมา

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจ ความคิดเห็น และปัจจัยที่ความสัมพันธ์ต่อความเข้าใจ ความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรอิสระแต่ละตัวประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร โดยการใช่วิธีทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ (Pearson chi-square test) และค่าเข้มข้นของความสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 76.00 มีอายุอยู่ระหว่าง 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.30 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 72.00 พนักงานส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 30.70 มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 57.30 ซึ่งมีตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพนักงานเป็นระดับปฏิบัติการ สูงถึงร้อยละ 81.30 และเป็นพนักงานประจำ ร้อยละ 49.30 มีอายุงานในตำแหน่งปัจจุบันต่ำกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.30 ซึ่งพนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 82.70

2. ด้านความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิพบว่า ส่วนใหญ่พนักงานมีความเข้าใจอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 77.30 รองลงมาคือมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง และระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 21.30 และ 1.40 ตามลำดับ

2.1 ระดับความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น พบว่า ประเด็นความเข้าใจทางด้านหลักการเบื้องต้นตามแนวทางของ FSC มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 25.63 ซึ่งอยู่ในระดับสูง ความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ในมิติด้านสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.13 ซึ่งอยู่ในระดับสูง ความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ในมิติทางด้านเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.85 ซึ่งอยู่ในระดับสูง และความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้ในมิติด้านสังคม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 9.10 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าข้อมูลพื้นฐานด้านระดับการศึกษาและตำแหน่งงาน มีความสัมพันธ์ต่อความเข้าใจ

2.3 การทดสอบความเข้มข้นของความสัมพันธ์ของระดับความเข้าใจของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ กับระดับการศึกษาและตำแหน่งงาน พบว่า ระดับความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้และระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กันในระดับสูง และระดับความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรองป่าไม้และตำแหน่งงานมีความเข้มข้นของความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

3. ความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ พนักงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 65.30 ซึ่งมีค่ามากที่สุด รองลงมา คือ ผู้ที่ไม่แน่ใจ และเห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 24.00 และ 10.70 ตามลำดับ

3.1. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองป่าไม้และข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นต่อการรับรองป่าไม้

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานในองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ พบว่าความเข้าใจและความคิดเห็นต่อการรับรองป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากการสำรวจในพื้นที่ศึกษาผู้วิจัยเห็นว่าข้อเสนอแนะที่ทางองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ควรนำไปปรับปรุงเพื่อเป็นการผลักดันให้เกิดการรับรองป่าไม้ขึ้นในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิและสวนป่าอื่นๆในสังกัดขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ในอนาคต มีด้วยกัน 3 ประเด็นหลักๆ ซึ่งควรแก้ไข ดังนี้

1. การขาดความเข้าใจในประเด็นทางด้านสังคมที่ดีพอโดยมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งความเข้าใจในประเด็นดังกล่าวถือเป็นประเด็นที่สำคัญที่ทางองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต้องมีการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน โดยการพัฒนาสวัสดิการ ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน ตลอดจนการส่งเสริมชุมชนบริเวณรอบพื้นที่สวนป่าเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสวนป่า และป้องกันผลกระทบจากการจัดการสวนป่าที่จะเกิดขึ้นต่อชุมชน

2. ควรมีการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพทางด้านการศึกษาเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการยกระดับความเข้าใจ เนื่องจากระดับการศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้เกิดความเข้าใจในการรับรองป่าไม้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ชี้ให้เห็นว่าระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการรับป่าไม้ โดยมีค่าความเข้มข้นของความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าทางองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ควรให้ความสำคัญในประเด็นดังกล่าวเป็นอันดับแรก

3. จัดให้มีการจัดอบรมด้านการรับรองป่าไม้เสริมให้กับพนักงานในตำแหน่งต่างๆ ทั้งองค์กร เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการรับรองป่าไม้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากตำแหน่งงานเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจการรับรองป่าไม้

4. ควรมีการผลักดันให้สวนป่าทองผาภูมิได้รับการรับรองป่าไม้โดยเร็ว เนื่องจากผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรับรองป่าไม้ในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ มีระดับความคิดเห็นและระดับความเข้าใจเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ซึ่งหากมีการผลักดันให้เกิดการรับรองขึ้นในพื้นที่จริง ผู้วิจัยเห็นว่ามีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จเป็นไปได้สูง ซึ่งจะตามด้วยผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กรอีกมากมายดังได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

ควรมีการประยุกต์คำถามจากการศึกษาครั้งนี้ในประเด็นด้านความเข้าใจให้มีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ ตลอดจนพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรม และนำไปใช้กับพื้นที่สวนป่าอื่นๆ ในสังกัดขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ เพื่อสำรวจความพร้อมและโอกาสประสบความสำเร็จในการรับรองป่าไม้ในอนาคต

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช. 2544. การรับรองทางป่าไม้ (Forest Certification).

แหล่งที่มา: <http://www.dnp.go.th/Research/Knowledge/certification.html>,

20 สิงหาคม 2550.

กิตติ สุทธิสัมพันธ์. 2542. ความคิดเห็นของตัวแทนออกของต่อพิธีการศุลกากรในการนำสินค้าเข้าจากต่างประเทศ : ศึกษากรณีการนำเข้าทางลำ น้ํางานศุลกากรท่าอากาศยานกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กัลยา วินัยบัญชา. 2550. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. (พิมพ์ครั้งที่ 10). ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

ทวี เสร้ามัญ. 2520. ความคิดเห็นของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการวิจัยทางสังคมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. 2536. การวัดและการประเมินผลทางการศึกษา. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, มหาสารคาม.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2535. การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). ภาควิชาศึกษาศาสตร์, คณะศึกษาศาสตร์และมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539. สถิติวิจัย I. ห้างหุ้นส่วนจำกัดพีเอ็นการพิมพ์. กรุงเทพฯ.

ปัทมาภรณ์ ไชยโพธิ์. 2544. ความเข้าใจการจัดทำสาระหลักสูตรระดับสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทัศนะของครู-อาจารย์เกษตร มัธยมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. 2531. การวัดทัศนคติ. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ. (เอกสารเย็บเล่ม).

โยธิน ศันสนยุทธ และ จุมพล พูลภัทรชีวิน. 2529. จิตวิทยาสังคม. (พิมพ์ครั้งที่ 2).

ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, กรุงเทพฯ.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานปี 2525 (ฉบับปรับปรุง).

ราชบัณฑิตยสถาน, กรุงเทพฯ

สการ ที่จันทึก. 2540. สมบัติของดินชั้นผิวหน้าและการเจริญเติบโตของพรรณไม้ที่ปลูกแบบผสม
ในสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ, จำรัส คิ้วสุวรรณ และ จูติพงษ์ ธรรมานุสรณ์. 2522. จิตวิทยา

สังคม. ชัยศิริการพิมพ์, กรุงเทพฯ.

สมบุญ ภู่นวล. 2533. การประเมินผลและการสร้างแบบทดสอบ. (พิมพ์ครั้งที่4).

โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.

สุชา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม. 2524. จิตวิทยาสังคม. ไทยวัฒนาพานิช จำกัด,

กรุงเทพฯ.

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. 2547. ระบบการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน:

ข้อกำหนด. มอก. 14061-2547.

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้. 2550. มาตรฐานการจัดการสวนป่าอย่างยั่งยืน. แหล่งที่มา :

<http://www.fio.co.th/index.php>, 20 สิงหาคม 2550.

อานนท์ เปเหล้าดา. 2535. การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนใน

โครงการพัฒนาหมู่บ้านดีเด่นระดับจังหวัด: กรณีศึกษาจังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุทุมพร จามรمان. 2530. คู่มือการเลือกใช้เทคนิคทางสถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางสังคมศาสตร์.

พินิจพิบบลิขชิง, กรุงเทพฯ

Anonymous. 2004. **Stakeholder Consulttation for Forest Evaluation.** Forest Stewardship Council, A.C.

Bloom, B.S. 1976. **Human Characteristics and School Learning.** McGraw-Hill Book, New York.

Master, C. and W. Smith. 2001. **Forest Certification in Sustainable Development : Healing the Landscape.** Lewis Publisher, Boca, Florida.

Perera and Vlosky . 2006. **A History of Forest Certification.** Louisiana Forest Products Development Center, School of Renewable Natural Resources, Louisiana.

Forest Stewardship Council. 2003. **FSC Certification.** Available Source: http://www.fsc.org/en/about/about_fsc/certification, 26 สิงหาคม 2550.

C. Upton and S. Bass. 1996. **The Forest Certification Handbook.** Earthscan Publication Ltd., London.

K.A. Vogt, B.C. Larson, J.C. Gordon, D.J. Vogt. and A. Fanzeres. 1999. **Forest Certification Root Issues Challenges Benefits.** School of Forestry and Environmental Studies, Yale University. New Haven, Connecticut.

--	--	--

หมายเลขแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

**เรื่องการศึกษาความคิดเห็นและความเข้าใจของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้
ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี**

โดย

นายศุภร ไตรยศ

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรป่าไม้

คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำชี้แจง

การสำรวจข้อมูลครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความเข้าใจและความคิดเห็นของพนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ต่อการรับรองสวนป่าทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ข้อมูลและความคิดเห็นของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ และของประเทศ เนื่องจากในการรับรองจำเป็นต้องมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้เสียทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

แบบสอบถามชุดนี้มี 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม (พนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้)
- ตอนที่ 2 ความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้
- ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อกระบวนการรับรองป่าไม้

ตอนที่ 2 ความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้

ท่านมีความเข้าใจอย่างไรต่อข้อความต่อไปนี้

(โปรดเลือกทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเข้าใจของท่านมากที่สุด)

ความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
1.ในการรับรองป่าไม้ หากหลักการรับรองป่าไม้ขององค์กรที่มาตรวจรับรองขัดแย้งกับกฎหมายทางด้านป่าไม้ของประเทศไทย ท่านจะต้องปฏิบัติตามหลักการขององค์กรที่มาตรวจรับรองนั้น			
2.ท่านทราบว่ากระบวนการรับรองสวนป่าสามารถดำเนินการโดยสมัครใจหรือไม่สมัครใจของผู้ประกอบการสวนป่าก็ได้			
3.สวนป่าทองผาภูมิต้องมีเอกสารแสดงสิทธิถือครองหรือเอกสารแสดงสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปลูกสร้างสวนป่า			
4.สวนป่าทองผาภูมิต้องมีแผนที่แสดงขอบเขต ภูมิหลักฐาน หรือสิ่งแสดงอาณาเขตอื่นๆ เพื่อแสดงแนวเขตของสวนป่า			
5.สวนป่าทองผาภูมิจำเป็นต้องมีสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินในระยะยาว เพื่อใช้ในการประกอบกิจการสวนป่า			
6.สวนป่าทองผาภูมิต้องมีการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อตรวจสอบผลกระทบจากการดำเนินการของสวนป่า			
7.สวนป่าทองผาภูมิต้องมีการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสวนป่าในขั้นตอนการเปิดรับฟังความคิดเห็นด้านผลกระทบที่เกิดจากการประกอบกิจการสวนป่า			
8.สวนป่าทองผาภูมิควรมีการจัดให้มีการจ้างแรงงานที่เป็นผู้ใช้แรงงานท้องถิ่น			
9.สวนป่าทองผาภูมิควรมีการจัดให้มีการฝึกอบรมหรือสัมมนาเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพในการปฏิบัติงานให้กับบุคลากรอย่างสม่ำเสมอ			
10.สวนป่าทองผาภูมิมีมาตรการป้องกันความเสียหายตลอดจนการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นกับชุมชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของสวนป่าซึ่งมีสาเหตุจากการประกอบกิจการสวนป่า			
11.กระบวนการแก้ไขข้อขัดแย้งต่างๆที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการสวนป่าได้มีการนำชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขอย่างโปร่งใสและสันติวิธี			
12.สวนป่าทองผาภูมิสามารถประกอบกิจกรรมต่างๆบนพื้นที่ได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้มีส่วนได้เสีย			
13.ท่านมีความมั่นใจว่าเมื่อสวนป่าทองผาภูมิผ่านการรับรองป่าไม้แล้วจะนำมาซึ่งความยั่งยืนในทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม			

ความเข้าใจต่อกระบวนการรับรองป่าไม้	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
14. ท่านทราบว่าผลผลิตที่ได้จากสวนป่าที่ผ่านการรับรองแล้ว จะได้รับการประกันราคาขั้นต่ำจากรัฐบาล			
15. สวนป่าทองผาภูมิมีการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องโดยการเก็บข้อมูลจากผู้มีส่วนได้เสียเท่านั้น			
16. สวนป่าทองผาภูมิต้องมีการจัดทำแผนเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะสำหรับบริเวณพื้นที่สวนป่า			
17. การรับรองสวนป่าโดยหลักการของ FSC เป็นการรับรองโดยมองที่ระบบการจัดการ (system base) เป็นหลักแทนการประเมินศักยภาพของแต่ละกิจกรรม (performance base)			
18. สวนป่าที่จะเข้ารับการตรวจรับรองจาก FSC จะต้องได้รับการรับรองมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมจากองค์กรด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นสากล เช่น องค์กรสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (UNEP) เป็นต้น			
19. สวนป่าทองผาภูมิจะต้องมีการจัดทำแผนการจัดการที่เหมาะสมเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจน			
20. สวนป่าทองผาภูมิควรมีการเผยแพร่แผนการจัดการให้กับสาธารณชนได้รับทราบ			
21. สวนป่าทองผาภูมิจะต้องมีการวางแผนการประเมินตามแผนการอย่างเคร่งครัด			
22. เมื่อสวนป่าทองผาภูมิได้รับการรับรองจาก FSC แล้วสวนป่าจะต้องมีการประเมินผลการปฏิบัติงานทุกปี เพื่อเป็นไปตามมาตรฐานของ FSC			
23. ผลผลิตที่ได้จากสวนป่าทองผาภูมิสามารถตรวจสอบที่มาและการเปลี่ยนถ่ายของผู้ถือครองสินค้าได้อย่างชัดเจน			
24. สวนป่าทองผาภูมิควรมีการจัดทำบัญชีรายชื่อพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่หายากในพื้นที่ เพื่อการวางแผนการอนุรักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ			
25. ปูราจีนีในพื้นที่สวนป่าทองผาภูมิ ถือว่าเป็นพันธุ์สัตว์ที่หายาก ตาม เกณฑ์ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากร			
26. สวนป่าทองผาภูมิควรมีการจัดให้มีพื้นที่ที่เป็นแหล่งอาศัยของพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์หายากในพื้นที่			
27. จากหลักการในการรับรองป่าไม้ของ FSC ที่มุ่งให้เกิดความยั่งยืนทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นสวนป่าทองผาภูมิควรดำเนินการจัดการสวนป่าโดยเน้นประโยชน์ด้านเศรษฐกิจเป็นอันดับแรก			

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อกระบวนการรับรองป่าไม้

ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อข้อความต่อไปนี้

(โปรดเลือกทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด)

ความคิดเห็นต่อกระบวนการรับรองป่าไม้	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	โปรดระบุเหตุผล
1.ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรที่สวนป่าทองผาภูมิ จะดำเนินการเพื่อให้ได้รับการรับรองสวนป่า						
2.ท่านคิดว่าสวนป่าทองผาภูมิมีความพร้อมในการเข้าสู่การรับรองป่าไม้						
3.ท่านคิดว่าการนำสวนป่าทองผาภูมิเข้ารับการรับรองป่าไม้ จะเป็นการเพิ่มต้นทุนในการดำเนินการของสวนป่าโดยไม่จำเป็น						
4.ท่านคิดว่าการที่สวนป่าผ่านการรับรองป่าไม้จะทำให้สวนป่าทองผาภูมิมีมูลค่าจากการขายผลิตภัณฑ์จากไม้เพิ่มมากขึ้น						
5.ท่านคิดว่าการที่สวนป่าผ่านการรับรองป่าไม้จะทำให้ระบบการจัดการทรัพยากรของสวนป่ามีประสิทธิภาพมากขึ้น						
6.ท่านคิดว่าการที่สวนป่าผ่านการรับรองป่าไม้จะทำให้ภาพพจน์ของสวนป่าต่อสังคมดีขึ้น						
7.ท่านคิดว่า FSC เป็นหน่วยงานที่เหมาะสมในการตรวจรับรองสวนป่าทองผาภูมิ						
8.ท่านคิดว่าเกณฑ์ทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของ FSC มีความเหมาะสมและเพียงพอต่อการบริหารจัดการสวนป่าทองผาภูมิ						
9.ท่านคิดว่าเมื่อสวนป่าทองผาภูมิผ่านการรับรองจาก FSC จะทำให้สินค้าหรือผลิตภัณฑ์เป็นที่ยอมรับแก่ลูกค้าหรือผู้รับบริการทั้งในและต่างประเทศมากขึ้น						
10.ท่านคิดว่าการผ่านการรับรองป่าไม้จะทำให้ผลผลิตของสวนป่าทองผาภูมิมีคุณภาพเพิ่มมากขึ้น						

ความคิดเห็นต่อกระบวนการรับรองป่าไม้	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	โปรด ระบุ เหตุผล
11.ท่านคิดว่าเมื่อสวนป่าทองผาภูมิได้รับการ รับรอง จะทำให้สวัสดิการและรายได้ของ พนักงานของสวนป่าเพิ่มมากขึ้นและเกิดความ ยั่งยืน						

*****ขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถาม*****

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ	นายศรร ไตรยศ
เกิดวันที่	10 มีนาคม 2526
สถานที่เกิด	อำเภอคูสิต กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	วท.บ. (เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศ) มหาวิทยาลัยบูรพา
ตำแหน่งปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ผลงานดีเด่นและ/หรือรางวัลทางวิชาการ	-
ทุนการศึกษาที่ได้รับ	-